

SPORT

MARTIE 1969

6

În acest număr

PETROLUL și „operațiunea OANĂ“

NTĂ-L PE IAZURACHIS

un jucător despre care s-a vorbit, poate, prea mult, dar care se „bate“ pe teren așa cum puțini „tehnicieni“ știu să o facă.

**RAPID - „U“
1-0**

**În planul doi:
CRETU**

Fotografia: Paul ROMOȘAN

8 PAGINI DE SECVENȚE ATLETICE

A fost frumos la MAR DEL PLATA...

La campionatele mondiale de la Mar del Plata, luptătorii români (cei de la greco-romane), cu o echipă incompletă (înscrși la 7 din cele 10 categorii de greutate), au izbutit cel mai mare succes din istoria acestei discipline cu o veche tradiție în România: GHEORGHE BERCEANU — medalie de aur la 48 kg; CORNEL TURTUREA — medalie de argint la 52 kg; SIMION POPESCU — medalie de aur la 68 kg; NICOLAE NEGUȚ — medalie de bronz la 90 kg (Ion Baci și Nicolae Martinescu — greco-romane, Petre Coman și Francisc Balo — libere, nu s-au clasat). În clasamentul pe națiuni, România ocupă pentru prima oară locul doi, ca și pentru prima oară cucerește, de altfel, două medalii de aur (performanță realizată doar de atletismul nostru la J.O. de la Tokio — Iolanda Balaș și Mihaela Peneș, și recent, la J.O. de la Ciudad de Mexico — Viorica Viscopoleanu și Lia Manoliu). Luptătorii noștri, cei de la greco-romane, mai sînt întîlniți în palmaresul medaliilor de aur la c.m. de la Yokohama (Valeriu Bularcă), de la Tampere (Ion Cernea), de la București (Ion Baci) și la J.O. de la Roma (Dumitru Părvulescu).

1. U.R.S.S. — 6 medalii de aur, 1 argint, 3 bronz; 2. ROMÂNIA — 2 aur, 1 argint, 1 bronz; 3. Bulgaria — 1 aur, 2 argint, 1 bronz; 4. Iran — 1 aur, 1 argint, 0 bronz; 5. Suedia — 0 aur, 1 argint, 2 bronz; 6—7. Finlanda — 0 aur, 1 argint, 1 bronz; 6—7. Iugoslavia — 0 aur, 1 argint, 1 bronz; 8—9. Coreea de Sud — 0 aur, 1 argint, 0 bronz; 8—9. R.F. a Germaniei — 0 aur, 1 argint, 0 bronz; 10. S.U.A. — 0 aur, 0 argint, 1 bronz.

N.B. — După campionatele europene de greco-romane de la Västerås, în 1968, unde reprezentanții noștri n-au cucerit nici o medalie, s-au auzit voci cu multă rezonanță sceptică în ceea ce privește perspectivele noastre pe plan internațional, în special la Jocurile Olimpice de la Ciudad de Mexico. Revista SPORT a apreciat «crahub» de la Västerås doar ca pe un accident. Prima confirmare a opiniei noastre ne-au adus-o medaliile olimpice din țara piramelor aztece, iar cea mai solidă — rezultatele excelente de la recentele campionate mondiale de la Mar del Plata. Optimismul nostru s-a bazat pe mai multe elemente: 1) tradiția în practicarea acestei discipline; 2) tradiția în cucerirea de trofee de aur, de argint și de bronz; 3) competența antrenorilor noștri, în frunte cu prof. Ion CORNEANU, antrenor emerit; 4) calitatea muncii de selecție, fără romantism și fără idei preconcepționate, selecție cu picioarele pe pământ; 5) calitatea și cantitatea lucrului în antrenamentele sportivilor din lot; 6) calitatea calendarului internațional al luptătorilor noștri; 7) splendida modestie a tuturor luptătorilor din lot, indiferent de vîrstă și de galoane; 8) mîna dură, dar inteligentă, a lui Ion Corneanu; 9) spiritul de dăruire al luptătorilor.

Și de acum înainte vom fi tot optimiști, pentru că nimic nu s-a schimbat din toate acestea, iar dacă vor surveni, vor fi adăosuri în bine. Ion Corneanu afirmă scurt: «În perfecționare, treaba nu se termină niciodată!»

Amintirile lui Simion Popescu

Mi-am propus să stau de vorbă cu Simion Popescu, una din cele două «medalii de aur» românești la campionatele mondiale de lupte greco-romane de la Mar del Plata. Palmaresul său i-a cam curbat pereții victrinei cu trofee, așa că despre asta nu mai aveam ce să-l întreb pe cel născut la 11 august 1940 în comuna Cuptoarele din județul Caraș-Severin. Din 1959, cînd a debutat ca internațional, și pînă acum, într-un deceniu, el a strîns tot felul de medalii, și, printre ele, europene, mondiale și olimpice. Cea mai strălucitoare, însă, aceea de la Mar del Plata. Vroiam să-l întreb cum a fost ultima parte a drumului pînă la treapta de aur a podiumului. L-am căutat la clubul Steaua, al cărui membru este. Nu era. Am aflat că s-a dus să facă aburi, să mai dea jos din greutate. L-am căutat la aburi. Tocmai plecase. Am început să-l urmăresc. Și cum orice reporter — așa se spune în glumă — e și un detectiv amator, l-am găsit, grăbind pasul, pe traseul indicat de cineva de la baie: a fost invitat de prieteni la o mică festivitate.

La una din numeroasele mese — toate ocupate — de la restaurantul Casei Centrale a Armatei l-am... descoperit. L-am privit încrunțat, de parcă aș fi vrut să-i spun: «Așa ceva nu trebuie să faci un campion mondial! Te voi critica, pentru că nu-ți place laptele, indiferent cum ar fi — dulce sau bătut. Dacă toți de la aceste mese și de la toate mesele din țară s-ar... profila pe lapte dulce sau bătut, nici nu-ți dai seama cite medalii de aur am avea!». L-am invitat ca să-l cert, sus, la bar, într-o lojă. Să fim singuri, să nu ne vadă nimeni, să nu ne audă nimeni. Dar m-am înșelat. Orchestra a început să cînte «Mulți ani trăiască!», pînă cînd «Simi» s-a ridicat de pe taburet și, de la balustrada ornamentată, s-a inclinat, mulțumind tuturor celor de jos, care-l aplaudau frenetic...

— Povestește-mi, dragă, despre ultima parte a drumului tău de un deceniu...

— Cînd m-am văzut în avionul cu care plecam spre Paris, de unde aveam să ne imbarcăm în altul pînă la Rabat, eram încă neliniștit. Clîștigasem o bătălie: am fost menținut în echipă. Cîntarul, imparțial, mă dădea de gol. Orice făceam, nu puteam să revin la categoria mea de 62 kg. Continuam să fiu gras, dar, din lipsă de experiență, eram socotit prea... slab pentru categoria de 68 kg, nouă pentru mine. Metodistii s-au îndurat de mine și au hotărît să fiu încercat în meciurile din Maroc. Dacă nu voi da satisfacție, mi s-a spus fără ocol, voi face cale întoarsă. Cu aceste gânduri am lăsat în urmă Viena, Parisul, Rabatul și am ajuns cu un autocar Renault, cu aer condiționat, la Casablanca. Ziua — pregătire, sub formă de antrenamente și meciuri, noaptea — singur în camera hotelului, încercam să adorm cu gânduri frumoase. După vreo zece zile,

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE. UNIȚĂVĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
PENTRU EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN REPUBLICA
SOCIALISTĂ ROMÂNIA

nr. 6 (245)
MARTIE
ANUL XXII
1969

Colectivul redacțional: Dimitrie CALLIMACHI (redactor responsabil); Ioan CHIRILĂ, Maria CRISTEA, Petre HENT, Gheorghe ȘTEFĂNESCU (redactori); Ion MIHĂICĂ, Paul ROMOȘAN (fotoreporteri); Mircea PATRICHI (redactor artistic); Gheorghe DEDIU (tehoredactor); Gheorghe RANETTI (corector). Nicolae MARĂȘESCU, Paul OCHIALBI (colaboratori permanenți).

Redacția și administrația: str. Vasile Conta 18, București-2, Sectorul 1. Telefone: 11-91-93 și 11-19-05. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei.

Revista se tipărește la Combinația Poligrafică «Casa Scînteii»

43 806

maestrul Corneanu mi-a spus: «Simi, bine că n-ai renunțat de a veni cu noi în Maroc. Vom pleca împreună în Argentina. Am încredere în tine!». Am zîmbit. Mai cîștigasem o bătălie. De la Casablanca am decolat și am aterizat la Las Palmas, iar de aici ne-am continuat drumul pînă la Dakar, unde am stat o zi și-o noapte. Oraș cu vedere la Atlantic, oraș elegant pe o parte, dar cu multă mizerie pe cealaltă. Căldură înăbușitoare. În timpul zilei circulația era aproape inexistentă, animația începînd doar seara pe răcoare, la 28 de grade.

Ce voi face eu? Mă gîndeam. Doar doi adversari îmi cunoșteam la 68 kg. Pe sovieticul Grigoriev și pe iugoslavul Damianovici. Și am decolat către a treia bătălie. Din avion, vedeam șiragurile nesfîrșite ale dunelor africane de nisip, ridicate de vînturi ca niște obstacole în calea apelor oceanului. Apoi, dedesubt, a rămas numai Atlanticul. A rămas zece ore. Frământările mi le-am pus în buzunar și am început să privesc filmele «Western» în acest original cinematograf cu patru motoare. La ora prînzului am aterizat la Buenos Aires, de unde, după o oră în aeroport, ne-am continuat drumul, cu un autocar pînă la Mar del Plata. Peste 400 de kilometri de șosea care țîia în două pășuni imense, populate de cirezi imense de vite. Eram pentru prima oară în emisfera sudică. La București era iarnă, aici era vară. Vedeam țara cu cea mai mare producție de piele din lume. O vedeam după un deceniu de călătorii, după un deceniu de vise. O vedeam după două bătălii cucerite. Am ajuns la 10 seara. Am refuzat primul hotel. Nu avea apă, deși oceanul era la doi pași. Noaptea următoare ne-am mutat la hotelul Punta del elio. Colegul meu de cameră era Nicolae Martinescu. Spre ghinionul lui, s-a îmbolnăvit și a concurat cu febră și fără nici o șansă. În ziua de 1 martie, arbitrul internațional Valentin Bati mi-a înmînat un plic trimis de soția mea și de fetiță. Conținea două mărtișoare: «trei lalele» și o «potcoavă». Mai conținea și câteva rînduri. Rînduri de îmbărbătare: «S-a mai găsit un loc în vitrina cu trofee!». Șase meciuri, cu canadianul Garvie, cu nord-americanul Buzzard, cu japonezul Takahashi, cu vest-germanul Rost, cu iugoslavul Damianovici și cu sovieticul Grigoriev. Am acumulat cel mai mic număr de puncte proaste și, la miezul nopții, acolo, am urcat pe treapta de sus a podiumului. Era intonat Imnul de stat al României. Cîștigasem și a treia bătălie. M-am gîndit la fratele meu mai mare. A fost și el luptător. Maestrul al sportului. Mă snopea în bătaie: «Mîncă friptura asta, să capeți putere, să fii și tu luptător, să faci mai mult decît mine!» Pîlgeam și înghițeam friptura amestecată cu lacrimi. Copil fiind, mîncam puțin acasă. N-aveam. Mă gîndeam pe podium: oare se va găsi în vitrina mea și un loc pentru München? Pofta vine mîncînd! Îmi rămăsese ceva de făcut: să văd și eu, după concurs, plaja în formă de potcoavă. Dar m-am îmbolnăvit. Am băut o bere extraordinară de bună și de scumpă, eram încălzit, am răcit. În ultima zi de ședere, m-am însănoșit și am dat fuga la ocean. Nu mi-am închipuit niciodată că ochii mei vor vedea o plajă atît de frumoasă. Am intrat în apă, dar nu m-am avîntat nici 50 de metri în larg. Era pericol de... rechini. Am făcut atîtea sacrificii, un deceniu, ca să trăiesc visul de la 5 martie, și acum să mă mîncînce rechini! La înapoiere, am făcut o escală și la Paris. Am lovit pentru a zecea oară cu palma unul din picioarele turnului Eiffel: «Ce zici, bătrîne? Acum ai în față un campion mondial!» Asta e...

— Mai povestește-mi, dragă Simi!...

Horia CRISTEA

P.S. — Abia întors de la Mar del Plata, campionul mondial Simion Popescu, dornic să nu-și întrerupă ocnuitatea în pregătire, a susținut trei meciuri în cadrul diviziei A de lupte greco-romane. O frumoasă iladă de modestie!

Luptătorii români pe aeroportul Baneasa, după frumosul succes de la «mondialele» de la Mar del Plata. Primji care coboară: Simion Popescu, Gheorghe Berceanu, Cornel Turturea și Nicolae Neagu. Urmează antrenorul emerit prof. Ian Corneanu.

Revedere după șase săptămîni. Simion Popescu, fetița și soția.

interviu cu ATLETISMUL

Șerban Ioan, stăpînul înălțimilor mici, nu uită nici o clipă că, în cursa spre 2,20 m, o etapă au fost și «europenele» de la Belgrad, unde el a cucerit bronzul (2,14 m — la egalitate cu locurile 1 și 2).

Fotografiile de Siegfried BECKER, Paul ROMOȘAN și Ion MIHĂICĂ

Pentru realizarea INTERVIULUI CU ATLETISMUL am întreprins un așa-zis raliu. «Punctele de control» mi le-am fixat la Constanța, Timișoara, Satu Mare, Oradea, Cluj, Roman și București. În Capitală — la Școala sportivă de atletism, la Ministerul Învățămîntului, la Federația Română de Atletism și la concursurile din această iarnă, programate în noua sală cu zgură de la Centrul «23 August». Am auzit și am văzut peste tot că atletismul nu este mîncat pe pîine, așa cum ar fi tentat să creadă neavizatul, dacă ar pătrunde în straturile me-

moriei sale nu mai departe de Jocurile Olimpice de la Ciudad de Mexico, unde Viorica Viscopeanu și Lia Manoliu au cucerit medaliile de aur, iar Mihaela Peneș și Ileana Silai — medaliile de argint. Am auzit și am văzut pretutindeni că atletismul nostru nu are o bază de masă. De unde atunci strălucirea la 2 300 m altitudine în 1968? Nu am găsit nimic surprinzător. Tot așa cum nu m-a surprins vreodată că România nu a avut nevoie de mai mult de o duzină și ceva de echipe ca să cucerească o medalie mondială sau olimpică la bob. Ion Panțuru nu a fost se-

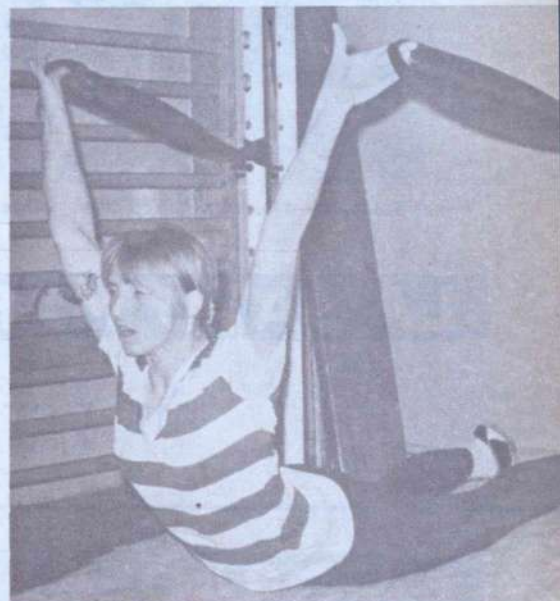
lecționat dintr-o masă de sute sau mii de bolizi coborîtori. Tot așa cum nu m-a surprins vreodată că nu dintr-o flotă uriașă au urcat pe podiumurile supreme atîtea padele și pagaie românești. Al noștri sînt talentați, ambițioși și cu putere de muncă. Dar prea puțini dintre ei sînt angrenați pe fîgașul care duce la măiestrie. Teoretic, toată lumea acceptă că existînd o bază de masă numărul succeselor în confruntările internaționale va crește, implicit. Practic, însă, totul se rezolvă, în general, prin înimoși, prin adevărați pasionați, prin

În coșul baschetului e... atletismul ?

În urmă cu două decenii, la Timișoara se confruntau cei doi cavaleri ai turnirului athletic: profesorul Cornel Iovănescu (părintele sportiv al actualului secretar general federal Victor Firea) și doctorul în drept Ion Arnăuț. Era epoca numelor Mihai și Aurel Raica, Eugen Lupșa, Ioan Soeter, Iolanda Balaș ș.m.a. Azi, pe Cornel Iovănescu nu-l mai interesează atletismul, sub nici un aspect (a lui a fost ideea creării S.M.T.C.F., a lui a fost ideea creării clubului de atletism Banatul; dar nu a lui aceea a desființării acestora). Este șeful catedrei de educație fizică la Universitate. Îl pasionează jocurile. De altfel, cum mi-au spus ultimii apărători ai atletismului timișorean (Eugen Lupșa, Gheorghe Teodorescu ș.a.), de când școlilor sportive li se cer performanțe înalte, de când a fost creată divizia de baschet pentru elevi, atletismul a cam început să fie aruncat la coș. În baschet, îmbogățirea cu titluri e mult mai ușoară. Din 37 de antrenori de atletism, doar 12 mai lucrează cu cronometrul și ruleta. Din zecile de mii de elevi și studenți care învață în Timișoara am reținut următoarele nume de speranțe în atletism: Emil Tobias la 400 m, Adalbert Schneider la 110 mg și 400 m și Gheorghe Cornea la 110 mg (antrenor Eugen Lupșa), Serafina Moritz la suliță, Maria Ily la greutate și disc, Petru Colf la suliță, Elisabetă Rîță la greutate și suliță, Ion Vasilescu la suliță (antrenor Siegfried Becker). Acum doi-trei ani, mi-am intitulat reportajul cu atletismul timișorean «**N-auzi cîntări, nu vezi lumini de baluri...**» Se plîngeau oamenii că n-au în timpul iernii o sală unde să lucreze specific. Acum o au. E încălzită și e și cea mai lungă din țară; peste 100 de metri. Am admirat-o între orele 10 și 13. Afară ninge liniștit, iar în sală nu era aproape nimeni. Este adevărat că lățimea sălii e prea... îngustă pentru jocuri sportive. Nu este, însă, mai puțin adevărat că în iarna viitoare s-ar putea ca lucrurile să se schimbe fundamental, în bine, pentru atletism. Clubul C.F.R., care administrează sala, va fi — se pare — o inimă transplantată atletismului de pe malurile Begăi. Iar printre «medicii-chirurghi» care au colaborat la «operație» l-aș menționa în mod special pe profesorul Sieg-

fried Becker, un antrenor tînăr, inimos, ambițios și priceput. Un om de loc blazat.

Mă gîndeam, în drum spre Satu Mare, că dacă atletismului i s-ar da ca... cezarului, atunci ar fi în folosul tuturor disciplinelor dinamice, fie sporturi individuale, fie sporturi de echipă. După cîtiva ani, adică la juniorat, acei care și-au dat seama că bagajului lor de cunoștințe le lipsește și acei ceva care să-i ajute să alerge, de pildă, sub 10,3 pe sută de metri, ar părăsi pista și, cu o bună pregătire athletică, și-ar oferi capacitățile handbalului, voleiului, baschetului etc. Așa cum de altfel, se întîmplă în multe țări cu sport dezvoltat. Mă gîndeam că dacă ar fi așa, cînd spui **atletismul timișorean** nu mai ești inclinat să te gîndesti în urmă cu două decenii...

Serafina Moritz, nr. 1 al atletismului timișorean, secundanta Mihaelei Peneș, în timpul unui exercițiu specific sulițașilor.

Cea mai lungă sală de atletism se află la Timișoara. În acest coluar, în prim plan: Siegfried Becker (antrenorul Serafinei), Eugen Lupșa (autorul unui 10,5 acum două decenii), Gheorghe Teodorescu.

Pagini realizate de Horia CRISTEA

merite personale, chiar. Se caută tot felul de formule, adesea se complică lucrurile, se dă vina pe terminologie, dar, din nefericire, nu se conturează tendințele spre simplificare. Când cercetările științifice în domeniul educației fizice și sportului vor urmări în principal simplificarea, atunci — ca să revenim la atletism — pentru nici un tînăr nu va mai fi o problemă să alerge, să arunce, să sară. Să învețe acestea odată cu alfabetul și tabla înmulțirii.

Și, acum, la cuvînt «intervistații»...

Tamaș Szabo, într-o joacă atletică cu câteva colegi. El speră să scape cit mai curînd, ca din prăstie, spre 10,2.

După cei vreo 80 de atleți legitimați la Constanța, cei vreo 220 de la Timișoara, iată că la Satu Mare numărul lor — circa 60. Cifra mică, dar nici orașul nu emitea pretenții, în afară de scrimă unde, prin antrenorul emerit Alexandru Csipser, a făcut și face... minuni.

Acum, Satu Mare emite pretenții și în atletism. În pregătirea lui Ion Lini, a lui Zsolt Felmeri și, în lot, a lui Ion Wiesenmayer (timișorean din epoca turnirului Ivănescu-Arnăuț) se află elevul Tamaș Szabo (18 ani împliniți la 18 februarie). El deține un 10,3 pe «sută» și are «planificată» pentru anul acesta un 10,4 — adică nou record de juniori. Wiesenmayer (unul din marii noștri atleți, al cărui record la 400 m — deși de numai 47,5 — e și azi în picioare) mi-a... divulgat un secret: Tamaș Szabo va fi primul nostru sprinter care-l va învinge pe Gheorghe Zamfirescu, ducînd recordul de seniori în prima instanță la 10,2. Ce-a făcut federația noastră de specialitate? L-a rugat pe vicepreședintele C.J.E.F.S. — prof. Antoniu Biro, să întocmească un proiect de deviz pentru crearea unui centru de aruncări în Negrești, «capitala» Țării Oașului. Oășenii sînt oameni tari. Pînă atunci, rămîne de văzut ce vor face colegii lui Tamaș Szabo — Sergiu Tîlviț la «sută» (are un 11,4), Maria Franzi la înălțime (1,51 m) și Mircea Donca la greutate (14,50 m).

Nu e cazul să împărtășesc cititorilor de cită dragoste se bucură la Liceul nr. 2 din oraș, unde Tamaș Szabo e elev în clasa a XI-a, de notele lui foarte bune la învățătură, că le lasă gura apă multor antrenori acest băiat sătmărean, că alții au început chiar să se îndoiască că el va fi în stare să ajungă nu la 10,1, dar nici la 10,2, pentru că a început să facă pe vedeta. Personal, mi s-a părut un băiat modest, emoționat cînd colegul meu Ion Mihăică — fotoreporter — îi căuta unghiuri interesante pentru o viitoare copertă de 10 și... de record. Ne-a mulțumit că pentru el am mai făcut cîteva sute de kilometri. Despre toate astea însă, cînd va apărea coperta făcută de Mihăică.

Am luat trenul spre Oradea. În compartiment, l-am întrebat pe colegul meu dacă-și mai aminteste cit e recordul județean (Satu Mare) la prăjină. A răspuns exact: «Adalbert Seredai — 3,60 m în 1948 cu prăjină de bambus!» Și am rîs amîndoi, confruntînd cifra de acum două decenii cu aceea care l se întrevește lui Tamaș Szabo — 10,2 (deocamdată).

LA SATU MARE

în perspectivă un 10,2 !

LA ORADEA

...experimente!

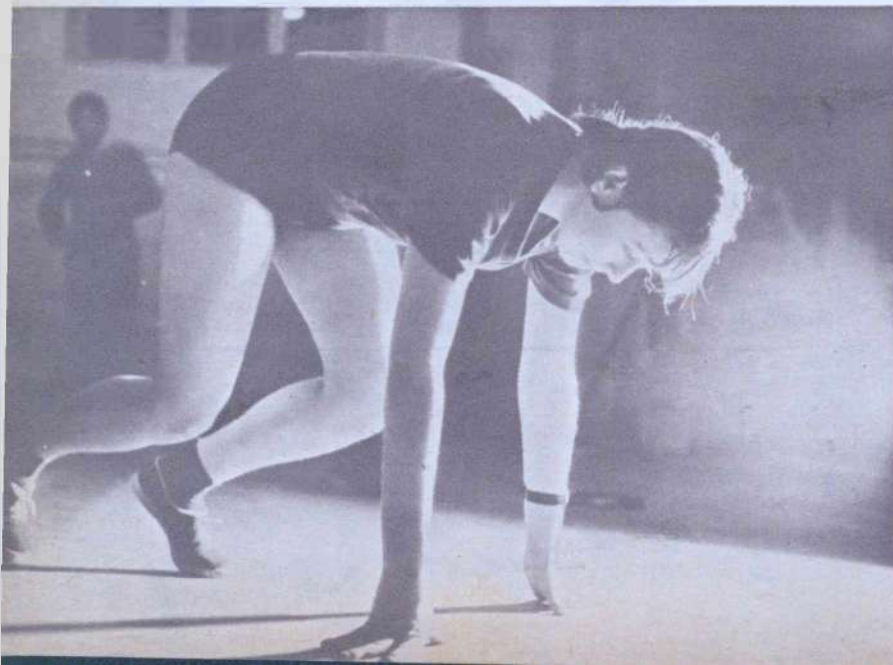
Cînd spui Oradea, te gîndești la soții Kiss — Ladislau, fost recordman de decathlon, și Irma, fostă recordmană de înălțime. Te gîndești la excelenta bază nouă a Institutului pedagogic, căruia nu-i lipsesc decît recordurile naționale. Te gîndești la clubul Crișul, al cărui atletism nu-i ține piept vitezei — cum spuneam într-un reportaj trecut — apelor al căror nume îl poartă. Te gîndești la Francisc Matei, de la Beiuș, profesorul care, cu puținii săi copii, le dă lecții orădenilor.

Cînd spui Oradea, te gîndești la o tradiție atletică...

L-am vizitat, acasă, pe Ladislau Kiss. Acasă, pentru că e suferind. Un cline Saint-Bernard, cit un vițel, îi ținea de urît. Un fel de sanitar. Sprijinindu-se în baston, fostul recordman național de decathlon s-a deplasat pentru a-mi arăta niște fișe — texte și fotografii. Experimente. Deficienți. Unul din ei, datorită metodelor lui Kiss, a devenit după cîteva ani o speranță a Școlii sportive la disc și ciocan. Îl cheamă Dumitru Chișiriuc. Poate va ajunge să-i înfrunte pe elevii din București ai lui Ticu Spiridon. Alte speranțe: Gheorghe Szentmiklosi la garduri, Ileana Mayer la sulită, Doina Oros la înălțime, Pavel Druia la sulită, Elena Sălăjean la 500 m, Ștefan Berec la prăjină, Ecaterina Kulczicsiki la greutate și disc. Foste speranțe pentru Oradea, retrase sau în alte părți: Vasile Ujlaki (ciocănar sfătuit să devină handbalist), Mihai Covaci (decatlonist, acum la Cluj; a încăput, însă, pe miinile bune ale lui Petru Naghi). Ladislau Kiss, obiectiv,

și-a dat adeziunea la capitolul «speranțe» și vizavi, la vecini, la club, și la Institut: Angela Roșu — sprint, Ana Hedervary — 400 m, Maria Szekely — sprint, Ioan Hegeduș — lungime, Gheorghe Bud — sulită, Caro! Szasz — înălțime, Ileana Tomcić — înălțime, Maria Surdaș — lungime, Zeno David — sprint, Cornelia Toma — înălțime (n.b. — cifrele să le punem în dreptul acestor nume-speranțe după topirea zăpezilor; să avem răbdare, ambiția orădenilor ne mai puțin li pusă la... încercare, se pare). Și, din nou speranțe: materiale sportive, asistență medico-sportivă corespunzătoare sub toate aspectele, seniori și competiții pentru ei (altfel vor ajunge *rara avis*), pregătire atletică pentru sportivii care au subscris pentru alte discipline, în special pentru fotbaliști (ale căror rezultate la alergări, aruncări și sărituri sînt de-a dreptul surprinzător de neplăcute).

Cînd spui Oradea, te gîndești la o tradiție sportivă. Dar, pe baza experimentelor lui Ladislau Kiss, ajungi firesc la concluzia că neglijarea atletismului duce nu numai la penuria de performanțe pe front larg în domeniul sportului-reege, ci și în celelalte discipline. Mai e, oare, acum, Oradea o forță sportivă? Să nu se supere nimeni, dacă răspunsul e negativ. Hai, la treabă! Să se deschidă iar porțile — atletismului! Atletismul să nu mai fie folosit în Oradea doar ca «norme de control», ci ca pregătire pentru alte discipline, iar unde sînt talente, pentru... 10,2! Satu-Mare n-are tradiție în atletism, dar aspiră la această cifră!

Sprintera Iudii Kirschner. Deocamdată, performanța mai bună aparține... fotoreporterului care a realizat un «start de porțelan».

Dumitru Chișiriuc se pregătește sub atența îndrumare a profesoarei Irma Kiss, predecesoarea Iolande Balaș-Sosler.

Ileana Silai, împreună cu colegi de la C.S.M. și prieteni de la Școala sportivă, într-o alergare pe zăpadă, cu gândul la marea sală inutilizabilă din Parcul sportiv Babeș-Bolyai.

LA CLUJ

sala, eterna poveste!

Sala de atletism de la Oradea de 54x20 nu mai aparține sportului, ci unei fabrici. La noi s-a întâmplat și la Cluj? Nu! Atunci pentru ce sala din parcul Babeș-Bolyai nu a găzduit concursurile republicane de juniori în această iarnă? Pentru că tavanul, din cauza lipsei de încălzire interioară, a rămas tot instabil. Dar,

răul cu binele. În felul acesta, federația de specialitate a fost nevoită să transfere competiția la București, și, în felul acesta, noua sală de la Centrul 23 August a fost dată în folosință cu mai puțină întârziere (după transformarea sălii de atletism Steaua în arenă acoperită pentru jocuri, în scop rentabil). Deci, Clujul continuă să rămână

fără sală, atleții continuă să-și facă pregătirea specifică prin ungherele de sub tribunele stadionului, atunci când gerul e de-a dreptul insuportabil. Păcat de investiția făcută! Nișmenii nu e tras la răspundere. Păcatul Păcat de bani!

Am discutat cu președintele C.M.E.F.S., Constantin Cucu. L-am... iscodit. Sala, ca sala, Trece iarna. Din nou afară. Cu toate forțele. Cam puține. Vreo 450 de atleți și vreo 10 antrenori, raportați la vreo 15 000 de studenți și 30 000 de elevi. Ar fi bine să se creeze un club athletic pentru clujeni. Doctorul Ion Arnăuț ar întineri, Ion Moina ar demonstra kinograme vîl, decatlonistul Kurt Socol l-ar invita la stadion pe Cornel Porumb, Ana Beșuan-Socol și-ar căuta urmașe în ale sprintului, Ileana Silai ar convinge mai ușor că lipsa de teamă îi va putea aduce o medalie de aur la Atena, aruncătorii ar fi împroprietăriți, că să se bucure și Gabriel Georgeescu, al cărui record universitar continuă să rămână necintat, la greutate. Și cite și mai cite...

Centralizarea atletismului clujean într-un club ar fi, într-adevăr, o realizare. De altfel, această tendință nu e singulară. În mod obiectiv nu e singulară. Concentrarea forțelor — iată dezideratul. Iar cînd acest deziderat se va materializa într-un oraș cu o asemenea masă de copii, adulți și tineri, cum e Clujul, atunci se va putea spune că sala din parcul sportiv Babeș-Bolyai și-a sfîrșit povestea. Continuitatea în pregătirea specifică în timpul iernii va căpăta lăgaș, cîștigînd și atletismul, cîștigînd și celelalte discipline.

Dar, pentru crearea unui club de atletism în Cluj va fi nevoie de renunțări la ambiții și la orgolii, va fi nevoie de un acord între C.N.E.F.S. și Ministerul Învățămîntului. Un acord care ar mări numărul pașapoartelor atleților clujeni pentru Jocurile Olimpice la a XX-a lor ediție de la München.

DE LA „FURNIZORI” LA „BENEFICIAR”

de prof. Victor FIREA
secretar general al F.R.A.

In Statutul model al federațiilor sportive din România se arată că federația este organul de specialitate care are ca scop organizarea, îndrumarea și dezvoltarea sportului respectiv.

Cluburile sportive sînt organizații obștești, în care se desfășoară, îndeosebi, activitatea sportivă de performanță.

Privind lucrurile prin această prizmă, trebuie să arătăm că în cadrul federației noastre avem secții de atletism în 31 de cluburi, dintre care doar 7 au propus reprezentanți pentru campionatele europene din acest an de la Atena: Dinamo București, Steaua, C.S.M.S. Cluj, C.A.U. București, Universitatea Cluj, Metalul București și Rapid București.

Ne punem întrebarea: ce producție dau cluburile sportive C.S.O. Baia Mare, Steagul roșu Brașov, Constructorul București, C.S.O. Iasi, Progresul București, Farul Constanța, Ceahlăul Piatra Neamț, C.S.O. Mureșul și altele, cu o activitate de peste un deceniu?

Cînd vor înțelege antrenorii acestor secții că trebuie să „producă” și ei?

Noi sîntem de acord că federația de atletism are încă multe lipsuri în sprijinirea și îndrumarea muncii cluburilor. Pentru asta presa ne-a criticat de nenumărate ori, dar de secțiile de atletism din cluburile sportive, care sînt unificate de performanță, cine se ocupă?

Cînd sîntem puși în situația de a încheia o echipă națională, cite din aceste 31 de cluburi își aduc contribuția? Cam tot cele enumerate mai sus; restul — repetăm întrebarea — cînd își vor aduce contribuția?

Profităm de această ocazie, pentru a face o nouă invitație conducătorilor cluburilor sportive din țară, antrenorilor și birourilor de secții din cluburile care nu au fost amintite aici sau au fost amintite ca avînd o activitate negativă să muncescă mai bine, pentru ca împreună să putem rezolva corespunzător această problemă a atletismului românesc care, în ultima instanță, înseamnă reprezentarea culorilor patriei noastre în marile competiții. Iar această reprezentare nu va putea fi făcută cu succes decît dacă «furnizorii», adică cluburile, nu vor rămîne deficițari față de «beneficiar», adică federația de specialitate sau, mai bine zis, lotul reprezentativ al țării.

Sub tribună, antrenorii Gheorghe Kiss, Gheorghe Biro și Petru Naghi își urmăresc elevii la ora de lucru în sala de forță.

In lipsa unei săli, atleții constanțeni adaugă un plus farmecului hibernal al plajii Mamaia.

LA CONSTANȚA

valuri dar de... apă!

Arheologie?

Fotografia fiind făcută la Constanța — orașul care deține recordul săpăturilor arheologice pe kilometrul pătrat, cititorul ar fi inclinat să creadă că în poză e vorba de renumitul și misteriosul beton roman. Nici vorbă! E betonul din zilele noastre, fundația unei săli pe care o visau atleții dobrogeni să-i adăpostească în timpul iernii. Peste câteva luni, aici va fi iarbă, vor fi flori și plăcuțe: «Nu alergați, nu săriți și nu aruncați pe iarbă!»

S tratul gros de zăpadă care acoperea cimpia Bărașului n-a îndrăznit să se întindă și dincolo de Dunăre, pe platoul dobrogean. La Constanța — ger, Ger, nu glumă! Pe cîțiva din puținii oameni ai sportului-rege i-am găsit într-o sală a tuturor. O sală curată, cu parchet, în care «cuiele» nu au acces, deci, o sală în care nu se poate lucra specific în timpul iernii. Antrenorul Ion Veliciu — ghidul meu, recomandat de prietenul Victor Firea — m-a invitat la-o plimbare în oraș. Într-un nou cvartal de blocuri, cu sute și sute de familii, cu mii de copii, mi-a arătat niște ruine. Ruinele unui fost garaj. Un garaj de vreo 50 de metri, căruiu i se făcuse un proiect de transformare în sală exclusiv de atletism. S-o aibă copiii la îndemână cînd ies din casă. După ce proiectul a fost rețușat pe ici, pe colo, după ce i s-au adus îmbunătățiri și au fost aprobate — se pare — fondurile, au venit reprezentanții altui proiect și au demolat garajul, spre binele esteticii. De la ruine, am plecat la Mamaia. Imensa plajă era aproape complet acoperită de valuri înghețate, acoperite de aige și scoici. Scoici crocante sub picioarele atleților. Pe nisipurile-pudră ale Mamaiei — mi-a spus Foti D. Foti, președintele clubului Faru — s-au antrenat incognito doi-trei ani, înainte de J.O. din Mexic, dar numai vara, ca turiști, atleții din lotul național al Poloniei. Ion Veliciu, glumind, mi-a dat a înțelege de ce nisipurile și dunete de la Mamaia n-au fost bageate în seamă de atleții noștri: dintr-o greșală de traducere s-a aflat că alergătorii australieni se antrenează pe dunetele din... păduri. Cînd, în realitate, era vorba de alergări pe dune de nisip și în pădure. Se știe că la Mamaia nu sînt și păduri! Solicitîndu-i o propunere de deziderat, a cărui materializare să facă mai cunoscute nu numai numele lui Bari Boizat, Gheorghe Brat, Cornel Bobeanu, Dumitru Mihăilescu, Dalia Voinea, Gheorghe Dinu, Virgil Dumitrașcu, ci și alte altor atleți, Ion Veliciu mi-a răspuns prompt: «Un singur centru de atletism în Constanța, cu o bază proprie în tot cursul anului!». Cel mai bun atlet constănțean din anii care au trecut, Traian Petcu (actualmente profesor de educație fizică la o școală de deficienți; în tot orașul sînt 6 antrenori de atletism), a suris încîntat cînd i-am spus că tare bine ar fi dacă, în noaptea, pe stadion (unde e și unica pistă de atletism din Constanța) ar fi programate în timpul sezonului concursuri internaționale, la care să fie invitați cîțiva atleți foarte buni din țările care-și trimit turiști pe litoralul românesc: «Peste cîțiva ani, la Constanța ar fi și valuri de... atleții!»

LA ROMAN

..., „nașu“ - i împărat

Atletismul din Roman e un unicat. Fotbalul îi bate la ușă. Atletismul i se face anticameră. Atletismul e respectat. E un... domnitor. Nu pentru că n-ar mai fi la Roman și alte ambiții sportive. Fotbaliștii încearcă să revină în divizia B, judocanii cu tulleie emit pretenții. Fermitatea cuceritoare a lui Olimpiu Constantinescu-Nehoi și-a pus amprenta. Nu este românesc, de origine. Dar în Roman, în timpul tinereții, ca militar, a învățat de la un superior ce este atletismul, ce este decalonul. Și, după ani, a revenit în Roman. «Nașu» i se spune lui «Nehoi» (e buzoian). «Nașu» se ocupă numai de juniori. Îi selecționează după ochi, nu după cronometru și ruletă. Știe că în școală nu prea se face atletism. La

o selecție, cum scrie la carte, i-ar putea «scăpa» talente. Cu lenesii rezolvă rapid: vedeți-vă de treabă! Aci, în atletism, trebuie muncă; prin muncă — satisfacții și, pentru că juniorii lui sînt buni și la învățătură, «Nașu» n-are seniori. Îl pleacă oamenilor! a studii superioare. Nu-i pare rău. Nu rămîne singur. Copiii vin la el. Atletismul e la modă în Roman, ca pianul, ca vioara, ca baletul. Părinții sînt încîntați. Chiar dacă-i «stoarce» profesorul după metoda americană, așa cum spune antrenorul federal Nicolae Mărășescu.

— Am tot ce-mi trebuie, — mi-a spus «Nașu». — Și stadion, și sală, și aparate, și echipament, și oameni, și... disciplină. N-am

seniori, dar dau oricui, fără su-părare, juniori buni!

Are și de unde! Spre pildă, anul 1968: Mariana Filip (campionă la 800 m și la cros), Georgeta Murărescu (campionă la greutate), Eleonora Monoranu + Mariana Filip + Rodica Țarălungă + Lăcrămioara Diaconiu (campionate și recordmane de club la ștafeta 4x100 m), Mihaela Loghin (campionă la greutate junioare mici și recordmană), Eleonora Monoranu (campionă și recordmană la 300 m copii).

— Nu fac un secret din... planificarea pentru 1969! Romanul va asalta titlurile naționale de juniori în vară la 100 m (prin Țarălungă, Filip, Monoranu), la 200 m (prin Filip și Țarălungă), la 400 m

(prin Filip și Diaconiu), la 800 m (prin Filip), la 4x100 m (prin Monoranu + Filip + Țarălungă + Diaconiu), la 4x400 m (prin aceleași echipă de ștafetă).

Și, ca încheiere, ultimele cuvinte de pe cartea de vizită a neobositului «Nașu» sînt numele atleților săi din lotul național de juniori: Georgeta Murărescu (disc), Rodica Țarălungă (pentatlon), Spicu Rașcu (10 km mare), Lăcrămioara Diaconiu (400 m), Mihai Păduraru (5 000 m și 10 000 m), Mihaela Loghin (greutate), Constantin Nemeș (400 m).

L-am întrebat dacă are vreo... pasiune sportivă. Mi-a răspuns: «Bebu! Dar l-am abandonat de două ierni. Am 58 de ani!» Păcat! Ar fi avut Romanul și un atlet-sprinter-coboritor... senior!

Elena Mirza, șefa plutonului fruntaș al Școlii sportive de atletism și cel mai bun produs al profesorului Gheorghe Stănescu

ȘCOALA SPORTIVĂ DE ATLETISM - o idee!

La Stadionul Tineretului din Capitală m-au întîmpinat o serie de surprize: prima Școală sportivă de atletism din țară; directorul acestei școli, o veche cunoștință, maestrul sportului Zoltan Benedek; o schemă cu 20 de antrenori (dintre care unul singur nu este profesor); 6 cronometre și alt... necesar la capitolele treninguri, sacoce, pantofi cu cuie, fișete (pentru pedagogi); peste 500 de atleți legitimați, adică aproape 10% din efectivul activ pe întreaga țară; 6 rulete (ca să fie una caldă, alta rece); raportul unei duminici pe teren acoperit: 350 de copii concurenți; elemente de linie: multirecordmana Elena Mirza, săritorii în înălțime

Cornel Scafeș (pregătit de prof. Gheorghe Stănescu, primul antrenor al lui Șerban Ioan); discobolii: Carmen Ionescu și Ion Iaru (prof. Teodor Ionescu); sprinterii: Mariar Stoenescu și Nicolae Marinescu (prof. Radu Voiciloiu); aruncătorii: Vlad Hodoș (prof. Vlădescu Dan); aruncătorii: Pîrlea, Ghelemegeanu, Pietrăreanu și Călin (prof. Constantin Spiridon); recordmana în înălțime: Elvira Crețu, săritorii în lungime: Dan Tihărău, sprinterul Sandu Mitrofan (prof. Georgeta Palade); aruncătorii: Nicolae Pană, Petre Glăveanu (prof. Dan Serafim); sprinterii: Dan Savin și Vasile Pîtrop (prof. Ion Vieru); prăjiniștii: Nicolae Lungu și sprintera Laur

DIN PARTEA MINISTERULUI ÎNVĂȚĂMÎNTULUI - vînt favorabil atletismului

...Dacă toți elevii vor ști, ca și alfabetul și tabla înmulțirii, să alerge, să arunce și să sară, atunci se va putea vorbi și în atletism de calculul probabilităților...

...Dacă toți elevii vor ști... atunci, probabil că, începînd din 1972, numărul atleților activi legitimați va spori la 16 000, adică se va dubla cifra comunicată de federația de specialitate pentru 1968...

...Dacă toți elevii vor ști... dacă va crește numărul kilometrilor de pistă, dacă va spori suprafața sectoarelor de aruncări și a terenurilor acoperite în ritmul dorit... Dacă...

MARIA LOGIN (Consilier pentru problemele educației fizice și sportului școlar): «În ultima vreme, progresele atletismului în școli sînt incontestabile. Atleții școlari domină competițiile de juniori, în toate fazele. Campionii universitari provin în marea majoritate a cazurilor din rândurile atleților care s-au perfecționat la școlile sportive și la liceele cu program de educație fizică. O atenție deosebită este acordată activității atletice în afara școlilor sportive. Vor fi organizate campionate cu finale pe țară, pe echipe și individual, pentru școlile generale și pentru licee, ne mai vorbind de cele ale școlilor sportive și ale liceelor cu program. În plus, emulația insignie cu cele cinci cercuri olimpice, cucerită anul trecut de Cornelia Popescu și Csaba Dozsa. Ministerul Învățămîntului, consecvent în aplicarea prevederilor regulamentului acestei insignie, a propus pe cei doi atleți elevi pentru Jocurile Olimpice de la Ciudad de Mexico, la care aceștia au participat. Ministerul a început să pună la dispoziția școlilor filme metodice pentru învățarea atletismului, secțiile de atletism sînt dotate cu materiale de cea mai bună calitate, iar, recent, a luat ființă prima școală sportivă de atletism la București, încadrată cu 20 de profesori, cu catedre de alergări, aruncări și sărituri. Între 16 și 21 iunie, pe Stadionul Tineretului din București va avea loc a 20-a ediție jubiliară a campionatelor școlare, de la care nu va lipsi nici de data asta atletismul. Desigur, mai sînt încă multe de făcut la nivelul primelor patru clase, unde procesul de inițiere în atletism e deficitar, de înlăturat greutatea pe care le întîmpinăm în privința bazei materiale. Există teama, pe alocuri, că divizia școlară de baschet va da o lovitură atletismului. Concepția aceasta e complet greșită, intrucît divizia școlară de baschet se adresează liceelor (390 000 de elevi), nu se adresează celor peste 14 000 de școli generale, care cuprind 3 000 000 de elevi. Pentru aceste 3 milioane de elevi se organizează atletismul, gimnastica și fotbalul. De aici trebuie să fie dezvoltat gustul pen-

tru atletism și gimnastică. Dacă nu sînt talentați, nu au aptitudini pentru aceste sporturi, baschetul, handbalul sau voleiul li pot primi, respectivii elevi avînd o calitate certă: pregătirea atletică.»

ALEXANDRU FORTU (Consilier pentru problemele educației fizice și sportului universitar): «Nu este un secret că la jocuri se obțin rezultate bune, mai ușor decît la atletism. Cu toate acestea, atletismul va cunoaște o dezvoltare progresivă. De la an la an, intră în universități elemente tot mai bune. E adevărat că unele din ele sînt plafonate. Nu orice corist poate ajunge solist! Printre măsurile organizatorice poate fi citată crearea Clubului atletic universitar în București. În mai puțin de un an de zile, C.A.U. a obținut rezultate bune și cantitativ, și calitativ. La toate campionatele universitare, atletismul este prezent. Foarte puține recorduri au mai rămas în picioare, cum ar fi, de pildă, acela de la greutate al lui Gabriel Georgescu. Au fost create condiții pentru un calendar internațional adecvat, în special pentru C.A.U. Iarna și vara s-au organizat și se vor organiza tabere pentru cei mai buni studenți atleți. În primăvara aceasta este programată prima ediție a meciului atletic dintre reprezentativele de studenți și elevi. Va trebui, însă, să ne preocupăm și de organizarea unui număr mai mare de competiții la nivel mediu. Se simte lipsa în atletismul universitar a unor oameni de talia, de pildă, a profesorului Cornel Iovănescu. Dînsul ar fi un excelent consilier de atletism, iar rolul său din anii trecuți ar trebui să fie preluat de alți profesori a căror tinerete să le susțină dinamismul, să-i facă rezistenți pe stadion de dimineață și pînă seara, și pe intemperii, așa cum era profesorul Cornel Iovănescu, căruii îi datorează mult atletismul nostru. Doresc să-mi exprim, în încheiere, părerea că dacă nu vom mai avea atletism, nu vom mai avea nici jocuri. Celebritățile din jocurile noastre, ca fotbalistul Alexandru Apolzan, voleibaliștii Horașiu Nicolau și Aurel Drăgan, handbalistul Gheorghe Gruia, rugbiștii Petre Cosmănescu, Constantin Drăgulescu și Alexandru Penciu, baschetbalistul Mihai Nedeff au făcut atletism de performanță, inițial. Decît

Optimismul celor doi interlocutori nu conține nimic exagerat. Așa este, așa va fi — pe baza traducerii în fapt a indicațiilor de partid și de stat — și din partea Ministerului Învățămîntului — vînt favorabil atletismului!

ATLETISMUL ROMÂNESC ÎN CONCERTUL INTERNACIONAL

Ce ne rezervă atletismul nostru în acest an prin prima internațională? 1969 în concertul internațional se rezumă în primul rînd la nivelul european. Care ne sînt deci perspectivele? Pentru aceasta am împărțit loturile noastre pe categorii.

1. Marile stele — Viscopoleanu, Manoliu, Silai, Peneș rămîn principalele personalități la diferitele medalii ateniene.

2. Atleții vechi stare de serviciu — Nicolae Mustăță, Olimpia Cataramă, Șerban Ciocină, Ana Sălăgean, Kurt Sokol — care reprezintă o probabilitate la rezultate superioare în condițiile unui progres față de anul 1968. Acești atleți formează liantul între marile stele și atleții tineri care urcă.

3. Această a treia categorie am putea s-o denumim grupa candidaților la ascensiune spre virfurile valorilor europene, care în limbaj european se confundă cu acel loc remarcabil în finalele campionatelor europene și între primii 10 atleți ai anului. În această categorie s-ar înscrie următorii: masculin — Carol Corbu (23 de ani), Șerban Ioan (21 de ani), Iosif Naghi (23 de ani), Leonida Caraiosifoglu (25 de ani), Dan Hidioșanu (22 de ani), Nicolae Perța (24 de ani), Virgil Mihăescu (24 de ani), Dinu Pistol (24 de ani), Petre Astafei (26 de ani); feminin — Mariana Goth (20 de ani), Doina Bădescu (20 de ani), Valeria Bufanu (23 de ani), Virginia Bonci (20 de ani), Argentina Menis (21 de ani), Ioana Stancu (21 de ani).

Unii dintre cei de mai sus — Corbu, Ioan, Naghi, Bonci — au o valoare internațională foarte ridicată. Cu un progres mai mic decît al celorlalți și-ar asigura o pondere a numelui cu evidentă rezonanță internațională în competițiile lui 1969.

4. În această categorie am inclus atleți tineri care nu mai sînt juniori dar prezintă certe posibilități de ascensiune, ei putînd deveni valori atletice cu rezultate foarte bune pe măsura talentului lor, dacă vor realiza un progres considerabil. Oricare din atleții acestei grupe poate deveni participant la «europene». La masculin am inclus pe Cristian Ivan (21 de ani), Gheorghe Ungureanu (22 de ani), Ion Dima (20 de ani), Csaba Czekeli (20 de ani), Vasile Sărucan (22 de ani), Vasile Dumitrescu (23 de ani), Gheorghe Costache (23 de ani), Vasile Ijje (22 de ani), iar la feminin — pe Cecilia Berna (22 de ani), Elisabeta Baci (21 de ani), Viorica Gabor (24 de ani), Elena Vintilă (23 de ani).

5. Ultima categorie e cea de juniori cu șanse de a fi prezenți la Atena, precum deschizătorii de partid Csaba Dozsa și Cornelia Popescu la Mexico. Acești juniori au realizat o creștere numerică și valorică reală. Notăm atleții juniori de bază și li subscriem pentru planul de olimpiizare atletică care să ne pregătească o producție 1972, cu depășire față de 1968: masculin — Tamaș Szabo (18 ani), Francisc Gedeon (18 ani), Petre Lupan (19 ani), Imre Biro (18 ani), Ervin Sebastian (18 ani), Csaba Dozsa (18 ani), Marian Chira (18 ani), Mircea Voinea (18 ani), Vasile Georgian (19 ani), Victor Bureș (19 ani), Vlad Ilescu (19 ani), Florin Șisu (19 ani), Eremia Rotaru (19 ani), Vlad Hodoș (19 ani), Ion Iaru (19 ani); feminin — Rodica Țarălungă (19 ani), Elena Mirza (18 ani), Veronica Anghel (18 ani), Mariana Filip (18 ani), Maria Lincă (18 ani), Marghioaia Matei (18 ani), Cornelia Popescu (19 ani), Alina Popescu (18 ani), Viorica Brad (18 ani), Serafina Moritz (18 ani), Carmen Ionescu (18 ani), Angela Zirbo (19 ani). Aș include în această listă și ștafeta de 4 x 100 m pe care o vîd mai bună decît cea de seniori, cu Adalbert Darvas (19 ani) + Sorin Pășu-lă (18 ani) + Tamaș Szabo + Laurențiu Nițulescu (18 ani) + Gheorghe Dulgheru (19 ani) + Marian Stoescu (19 ani) etc.

Dacă toate aceste nume vor realiza un progres și dacă la «ora H» a campionatelor și meciurilor vor realiza «recorduri personale», atunci la sfîrșitul lui 1969 vom putea privi cu fruntea sus perspectivele.

Nicolae MĂRĂȘESCU

Olimpia Constantinăscu-Nehoi («Nașul») și una din valorile sale, viitoarea listă de linie Rodica Țarălungă.

Ratz (prof. Traian Nicolau); demi-ondistii Ion Grișore și Manole Zăvoiac (prof. Nicolae Mitu); sarmorul în lungime Radu Fătu (prof. Maria Medos); decationistul Iosif Cotrobaie (antrenor Alexandru Ardeleanu); sarmorul în înălțime Constantin Horvat și prăjinistul Gheorghe Trandafir (prof. Paul Ioan); riplusaltistul Sandu Costenco (prof. Marin Berbecaru); sprintera Niculina Manea (prof. Eveline Ghimpu-Tudorache).

Din această garnitură de linie, o mențiune specială i se acordă azi — recunoscutului Gabriel Călin. Calitățile acestuia, bun la toate aruncările, îl îndreptătesc pe Ticu Spidon să-l «vadă» principalul succesor al recordmanului nostru de ciocan. Ivirea la orizont a acestei rivalități, la care să adăugăm și competența antrenorului celor doi, s-ar putea concretiza nu în timp lung în rimul zbor al ciocanului dincolo de 70 de metri (să fim optimiști, dar

să avem răbdare nu de ordinul lunilor).

Punînd în balanță surprizele de la Stadionul Tineretului, s-ar părea că ponderea o au cele plăcute. Așa că contopirea secțiilor de atletism de la cele patru școli sportive într-una singură, în Școala sportivă de atletism, reprezintă o idee interesantă a Ministerului Învățămîntului, o idee căreia trebuie să i se aducă reținerile necesare, adică înlăturarea... surprizelor neplăcute. Oricum, un pas novator a fost făcut. O cucerire a atletismului școlar de pe urma cărui nu va avea decît de câștigat, în primul rînd, Clubul atletic universitar din Capitală.

În încheiere, de remarcat aportul voluntar în loturile naționale semnat de Eveline Ghimpu-Tudorache, Marin Berbecaru și Constantin Spidon (la seniori), de Radu Voiciloiu, Gheorghe Stănescu, Alexandru Ardeleanu, Georgeta Palade, Teodor Ionescu și Dan Serafim (la juniori).

3 MEDALII la „EUROPA

de Constantin DUMITRESCU
maestru al sportului

La starturile celui de-al patrulea campionat european de atletism pe teren acoperit, organizat în frumoasă și spațioasă sală a Expoziției belgradene, amenajată fără cusur pentru întreceri, au fost înscrși 280 de sportivi din 23 de țări.

Delegația noastră a fost compusă din 9 atleți, cinci din ei având performanțe mai ridicate și vizând obținerea unor locuri fruntașe: Șerban Ioan (înălțime), Nicolae Perța (triplusalt), Nicolae Perța (50 m), Vasile Sărucan (lungime) și Dinu Piștalu (prăjină). Ceilalți patru — tineri atleți, încă neafirmați pe plan internațional, dar cu perspective: Tamas Szabo și Aura Petrescu (sprint — 50 m), Elena Mirza (50 m) și Alina Popescu (lungime).

Bilanțul românesc la sfârșitul celor două zile de întreceri îl considerăm bun: 3 medalii de bronz (Șerban Ioan, Nicolae Perța și Carol Corbu) și un loc 4 (Vasile Sărucan). Pușin a lipsit ca mica noastră delegație să se înalțeze cu patru medalii... Dar, pentru o mai ușoară înțelegere a acestei șanse, care ne-a scăpat printră degete, să mă refer, pe scurt, la fiecare din reprezentanții noștri.

Prima satisfacție în concurs ne-a adus-o Nicolae Perța. În serie, deși a luat un start extrem de slab, a reușit, totuși, pe ultima parte să relăcă fulgerător și să-și asigure astfel un loc în finală. Aici, de data asta, a plecat ca din pușcă și a sosit pe locul 3, cu un timp care egala recordul țării — 6,7. Sosind eclars pe locul trei, cu un timp foarte bun — deocamdată — pentru el, Perța a avut o prezență — se poate spune — la valoarea sa.

În timp ce Perța cucerea medalia de bronz, Carol Corbu se găsea la a cincia încercare — 16,09 m. Performanța îi asigură și lui locul 3, dar el nu s-a mulțumit cu cifra și, în ultima săritură, a mai obținut un plus de 11 centi-

metri. Personal, n-am rămas surprins de succesul său. Corbu e un triplusaltist de mare perspectivă, iar la Belgrad, fără să-i diminuez cu nimic meritele, ne fiind prezente toate „estelele” probei, în frunte cu Saneev, și avea șanse pentru podium încă din start.

Cea mai etrea probă a «europeneilor» a fost înălțimea bărbați, pe foaia de concurs fiind înscrși 16 atleți. Lui Șerban Ioan i-am întrevăzut, în cel mai rău caz, un 2,14 m și un loc fruntaș. Șerban a intrat în concurs la 2,00 m, ca și alți șase adversari. La 2,05 m Gavrilov renunță tactic. La fel și Köppen. La 2,08 m renunță, tot tactic, Elliott. A doua renunțare a lui Gavrilov se petrece la 2,11 m. La 2,14 m rămân în concurs — sovieticul Gavrilov, francezul Elliott și Șerban Ioan. Stacheta e ridicată la 2,17 m. Gavrilov renunță pentru a treia oară. Șerban doboară, în cădere, la prima încercare. Urmează a doua încercare. În loc să se concentreze, Șerban se grăbește — inadmisibil — și doboară brutal stacheta. La ultima încercare, cind toți spectatorii erau cu sufletul alături de românul nostru, pentru frumoasa evoluție de pină atunci, el mergind cu... cărțile pe față, nerenunțând la nici o înălțime, Șerban izbutește să aterizeze pe bureți. Dar, ce păcat! În timpul trecerii a atins stacheta. Ea a început să tremure și a tremurat pînă a căzut de pe suport. Ar fi putut să nu cadă, și, în acest caz, Șerban Ioan ar fi cucerit nu medalia de bronz, ci pe aceea de aur, reușind, totodată, un nou record național și cea mai bună performanță mondială a sezonului pe teren acoperit. S-ar fi întimplat toate acestea, deoarece la 2,19 m Gavrilov a ratat cele trei încercări fără drept de apel. Mă gândeam în acele clipe, cind miile de spectatori îi doreau și ale aur lui Șerbănică, cit de bine i-ar fi prins elevului meu renunțarea la prileala din a doua încercare la 2,17 m și aruncarea din «enclăă» a unui săculeț de numai un kil. Dar zilele, mi-am spus, n-au intrat în sac...

Vasile Sărucan s-a instalat pe locul doi încă din prima încercare: 7,61 m în sufletul lui și-a făcut loc o auto-mulțumire, probabil, pentru că el, «campionul al săriturilor depășite», a reușit atât de mult încă de la primul loc. În loc să forțeze, să stoarcă totul formei bune în care se găsea, el s-a

Pista circulară din sala Expoziției și sectorul pentru săritura cu prăjină. Aspect de 800m.

Detaliu din fotografia panoramică a sălii Expoziției belgradene unde au fost găzduite întrecerile din cadrul celei de a patra ediții a Jocurilor europene de atletism.

ROMÂNESȚI MELE“ de sală

mulțumit să stea... spectator la dispera-
rea celorlalți. Cînd a intuiț pericolul,
a fost prea târziu. Nu mai avea gloanțe.
Încercări, și a fost întrecut de alți doi
adversari. Are însă destul timp să-și
ia revanșa față de el însuși. Cît mai
puține praguri depășite, cît mai puțină
automulțumire, și calea spre 8 metri
li va fi deschisă.

Dinu Piștalu a ocupat locul 8 cu
4,90 m. Pista de elan, cu un cauciuc
foarte elastic, l-a influențat, negativ,
în special la 5,00 m. A trecut ștachera
cu cîțiva centimetri deasupra, dar a
cîzut pe ea, de fiecare dată. Dacă ar fi
avut inspirația să tragă stîlpii, în funcție
de locul său de cădere, el putea să a-
jungă, fără exagerare, la 5,10 m, adică
între locurile 2—4.

Alina Popescu a concurat la lungi-
me neconvingător, ca și adversarele.
Probabil, ora matinală a influențat-o
nefavorabil. Avea șanse să intre în
primele șase locuri cu o performanță
de posibilități demonstrată la Bucu-
rești (6,20 m — dar a avut pragul de-
pășit). Pista de elan, excelentă, ar fi
ajutat-o fără rezerve.

Tamaș Szabo a concurat slab, co-
plesit de importanța întrecerii. În se-
rie — 6,0, recordul său fiind 5,8. A
fost departe de valoarea sa. Insuccesul
de la Belgrad nu-l poate împiedica pe
acest junior să fie primul care să coboară
sub 10,3 pe «tută». Are talent cu
carul, dar mai are nevoie de pregătire.

Aura Petrescu, doborîită de emoție
(fiind și ea foarte tină), a avut un
start sub orice critică. Recordul ei —
6,4. În serie a fost eliminată cu 6,7.
Dacă reedita 6,4 putea să urce pe po-
diu, chiar la argint sau aur. Dacă...

Elena Mirza a concurat curajos și
a beneficiat și de seria cea mai slabă.
Încă nu este pregătită pentru concursuri
de mare anvergură.

În încheiere, o constatare de ordin
general: întrecerile de atletism pe te-
ren acoperit, tînd să devină un adevărat
punct de atracție în timpul iernii. Să
ne pregătim, în consecință, mai temei-
nic, pentru viitorul sezon «acoperit»,
dar, trăgînd învățăminte din sezonul
sub cerul liber, pe care-l vom inaugura,
și care va culmina în septembrie, cu
«europenele» de la Atena.

Medaliații la săritura în înălțime: francezul Herbert Elliott (argint — 2,14 m),
sovieticul Valentin Gavrilov (aur — 2,14 m) și Șerban Ioan (bronz — 2,14) —
fotografia de sus. Medaliații la triplusalt: ungurul Zoltan Cziffra (argint —
16,46 m), sovieticul Nikolai Dudkin (aur — 16,73 m) și Carol Corbu (bronz —
16,20 m) — fotografia de jos.

Fotografii de la trimisul nostru special la Belgrad, Ion MIHĂICĂ

CAMPIONII „EUROPENELOR“ DE ATLETISM DE LA BELGRAD

MASCULIN: 50 m — Zenon Nowocz (Polonia — 5,8); 400 m —
Jan Balachowski (Polonia — 47,3); 800 m — Dietr Fromm (R.D.G.
— 1:46,6); 1 500 m — Edgard Salve (Belgia — 3:45,9); 3 000 m —
Jan Stewart (Anglia — 7:55,4); 50 mg — Alan Pascoe (Anglia —
6,6); înălțime — Valentin Gavrilov (U.R.S.S. — 2,14 m); lungime
— Klaus Beer (R.D.G. — 7,77 m); triplusalt — Nikolai Dudkin
(U.R.S.S. — 16,73 m); prăjină — Wolfgang Nordwig (R.D.G. —
5,20 m); greutate — Heinfried Birlenbach (R.F. a Germaniei —
19,51 m); 3×1 000 m — R.F. a Germaniei (7:08,0); 4×2 tururi —
Polonia (3:01,9); 1×2×3×4 t — Polonia: (4:16,4). (Un tur de pistă
la sala din Belgrad e egal cu 195 metri).

FEMININ: 50 m — Irena Szewinska (Polonia — 6,4); 400 m —
Colette Besson (Franța — 54,0); 800 m — Barbara Wieck (R.D.G.
— 2:05,3); 50 mg — Karin Balzer (R.D.G. — 7,2); înălțime — Rita
Schmidt (R.D.G. — 1,82 m); lungime — Irena Szewinska (Polonia
— 6,38 m); greutate — Marita Lange (R.D.G. — 17,52 m); 4×1 t
— Franța (1:34,3); 1×2×3×4 t — U.R.S.S. (4:52,4).

Nicolae Perța (192) în efort final la 50 m garduri. A urcat pe podium și i-a fost acordată medalia de bronz (6,7 sec).

PETROLUL

și „operațiunea

Petrolul a fost întotdeauna oaspetele bine venit al paginilor noastre. Nu va face excepție nici de data aceasta, în ciuda momentelor dificile prin care trece.

Ce reprezintă în fond, Petrolul, în fotbalul românesc?

Aici răspunsul este clar. Exceptând tandemul Steaua-Dinamo care a dominat fotbalului ultimilor douăzeci de ani, Petrolul este marele performer al echipelor noastre, prin cele trei titluri de campion, ispravă cu care nici o altă echipă cu mijloace medii nu se poate lăuda în acești ani (U.T.A. sau, mai bine zis, I.T.A., nu poate fi inclusă în această «competiție», dat fiind că cele două titluri arădene ale deceniului V au fost rodul unei conjuncturi de moment, care a dus la crearea unei superechipe «într-o singură noapte»).

Cum se explică eclipsa din ultima vreme?

Trebuie să admitem că «deceniul de aur» al Petrolului se datorează efortului splendid al unei generații de fotbaliști care începea cu Marinescu sau Pahonțu și se încheia cu Dridea sau Badea. Această generație a părăsit treptat scena. Dridea este astăzi ultimul ei reprezentant. Și pentru că este ultimul, retragerea lui capătă proporții tragice în mintea publicului ploieștean, care vede în el ultimul pilon al unei frumoase vremi apuse, tot așa cum suporterii doar sentimentali ai fostului C.C.A. nu izbutesc să conceapă, încă, Steaua fără Constantin.

Ce-a făcut Petrolul în acești ultimi ani care au însemnat, obiectiv vorbind, crepusculul unei echipe? Petrolul n-a făcut excepție de la regula generală. El a refuzat pur și simplu să admită că «timpul curge», așa cum s-a întâmplat și la Real Madrid, și la C.C.A.

La început, Petrolul a încercat să schimbe cite o piesă sau două. Dar lucrurile n-au mers. Apoi, tot în numele unei legi devenită obiectivă în fotbal, Petrolul a încercat «marea cotitură». Așa au «pierit» Muntenii, așa au «pierit» Pahonțu, Florea, Dragomir, Badea și nu numai ei. Aproape pe neașteptate, Petrolul a devenit o echipă nouă.

Clubul ploieștean a încercat, deci, să apese pe butonul la care a răspuns acum 12-13 ani fotbalul prahovean de masă, care i-a oferit lui Oană bastoanele de campion, întărind totodată și alte echipe din țară.

Impresia subsemnatului — și așa vrea să fie o impresie falsă — e că astăzi fotbalul de masă prahovean nu mai răspunde cu ușurință la apăsarea pe buton.

Și totuși, «operațiunea Oană» este singura soluție posibilă. Trecutul Petrolului înseamnă Pahonțu, Tabarcea, Neacșu, Badea și toți ceilalți. Viitorul său stă, în schimb, în Bădin, Gruber, Alexiu, Grozea și ceilalți, cu atât mai mult cu cât ei reprezintă barometrul de astăzi al fotbalului prahovean, care duc dorul marii generații a triplei campioane, dar care, în momentul de față, oferă exact ceea ce poate oferi o echipă aflată în penumbra firească a Capitalei și, în orice caz, în umbra echipelor universitare care au la dispoziție posibilitatea... nefotbalistică a unei selecții magnetice de pe întreg cuprinsul țării.

★

Aceste considerații, care se vor lucide, nu pot ascunde sentimentul de admirație pe care cronicarul l-a resimțit urmărind jocul curajos al «tinerului Petrolul» în fața Stelei. Judecând după acest joc, pierdut pe nedrept, Petrolul se află, poate, la începutul unei reconstrucții reale.

Și mai e ceva. L-am văzut timp de 30 de minute pe Pavlovici. Turbulentul «Pavca», cel refuzat de A.S.A. și de Argeșul, pare un resuscitat sub culorile galbenilor. Nu este exclus ca «familia Petrolului» să izbutească să regenereze, așa cum a făcut-o în atâtea rânduri, încă un fiu risipitor. Chiar dacă ar fi numai atât, «operațiunea Oană» trebuie încurajată, iar Petrolul merită, ca și până acum, întreaga stimă a celor care aplaudă adevăratul spirit de echipă.

Ioan CHIRILĂ

LEGENDA COPERTEI IV

GRUBER	21 iunie 1946	1,64 m 61 kg
BĂDIN	7 iulie 1947	1,82 m 79 kg
SFETCU	10 mai 1937	1,84 m 87 kg 5
IONESCU N.	12 iunie 1949	1,82 m 83 kg
DINCUȚĂ	28 iunie 1947	1,81 m 76 kg
MOCANU	24 aprilie 1942	1,77 m 72 kg 19

GROZEA	12 ianuarie 1945	1,71 m 68 kg 4
PAVLOVICI	2 aprilie 1942	1,78 m 75 kg 9
ALEXIU	18 martie 1945	1,75 m 68 kg
OPRIȘAN	15 noiembrie 1947	1,75 m 70 kg
MOLDOVEANU	25 octombrie 1943	1,75 m 71 kg 1

* Numărul selecțiilor în echipa națională.

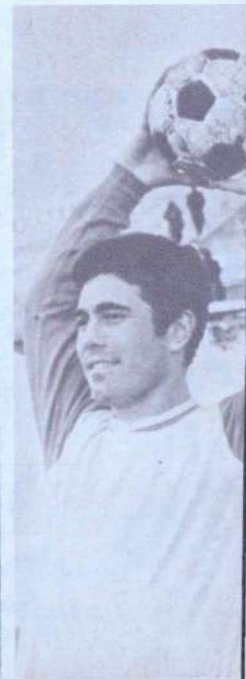
Dridea I, simbolul forței Petrolului de ieri, atacând în trombă, poarta lui C. Dan.

SFETCU

GROZEA

MOCANU

ANĂ

TANDEMUL

OANĂ

În capul tandemului, bineînțeles, ILIE OANĂ. Actualul antrenor principal al echipei Petrolul are destule momente interesante în biografia sa sportivă, dar ceea ce este de-a dreptul impresionant rămîne fidelitatea lui Ilie Oană față de clubul Petrolul. El a debutat la Juventus, predecesorul Petrolului, în anul 1937. (Oană s-a născut în anul 1918 în... S.U.A., statul Indiana, și a venit în țară la vârsta de 3 ani)

Așadar, Oană a împlinit 32 de ani la Petrolul. Exceptând cei doi ani în care a fost antrenor al echipei naționale (1965-66), Oană nu s-a despărțit de Petrolul. Cu alte cuvinte, se poate spune că Ilie Oană a împlinit trei decenii pline la echipa ploieșteană.

Ilie Oană, care poate fi considerat un campion al fidelității față de o echipă, a declarat cîndva: «Petrolul m-a ridicat ca jucător și ca antrenor».

Spirit ponderat, Ilie Oană gîndește foarte mult pînă la luarea unei hotărîri, fiind întotdeauna de partea... echilibrului. Cu altă mai interesantă ni se pare hotărîrea sa din ultimul timp de a miza în primul rînd pe tineret.

CONSTANTIN CERNĂIANU, secundul lui Oană, fără a avea biografia maestrului său, a pornit pe drumul aceleiași fidelități. Spirit metodic, Constantin Cernăianu știe să fie un secund. De altfel, în timpul absenței lui Ilie Oană, Cernăianu a demonstrat calități prețioase.

CERNĂIANU

Mircea Dridea și Mihai Ionescu, doi buni prieteni, care au făcut cîndva gloria Petrolului, «triplu campion republican», privesc cu nostalgie gazonul pe care-l vor păsări curînd.

PALMARESUL ÎN CAMPIONAT...

1952	Locul 11 (12 echipe)	22	6	3	13	35:44	15
Retrogradează în B (n.r. pe atunci, Flacăra Ploiești)							
1953 Joacă în B și promovează în A.							
1954	Locul 7 (14 echipe)	26	8	8	10	33:31	24
1955	Locul 2 (13 echipe)	24	14	6	4	46:20	34
1956	Locul 5 (13 echipe)	24	9	9	6	42:25	27
1957/58	CAMPIOANĂ (12 echipe)	22	12	3	7	34:22	27
Echipa etalon: Sfetcu — Pahontu, Marinescu, Topșa — Fronea, Neacșu — Zaharia, Tabarcea, Dridea I (D. Munteanu), Dumitrescu, Bădulescu.							
1958/59	CAMPIOANĂ (12 echipe)	22	15	1	6	47:23	31
Echipa etalon: Sfetcu — Pahontu, Marinescu, Topșa — Fronea, Neacșu — Zaharia, Tabarcea, Dridea, Babone, Bădulescu.							
1959/60	Locul 3 (12 echipe)	22	8	8	6	33:23	24
1960/61	Locul 6 (14 echipe)	26	10	8	8	45:45	28
1961/62	Locul 2 (14 echipe)	26	13	7	6	57:33	33
1962/63	Locul 7 (14 echipe)	27	10	7	10	46:30	27
1963/64	Locul 5 (14 echipe)	26	11	4	11	28:19	26
1964/65	Locul 6 (14 echipe)	26	10	5	11	32:25	25
1965/66	CAMPIOANĂ (14 echipe)	26	16	4	4	47:24	38
Echipa etalon: Ionescu — Pahontu, Boc, Florea, Mocanu — Iuhasz, Dragomir — Moldoveanu, Dridea, Badea, Dridea II							
1966/67	Locul 9 (14 echipe)	26	9	7	10	25:26	25
1967/68	Locul 5 (14 echipe)	26	12	2	12	27:29	26

...ȘI ÎN CUPA ROMÂNIEI

1952	Eliminată în optimi: 2—3 cu C.A. Cimpulung Moldovenesc.
1953	Eliminată în sferturi: 1—2 cu C.C.A.
1954	Eliminată în semifinală: 1—3 cu U.T.A.
1955	Eliminată în optimi: 1—2 cu Rapid.
1956	Eliminată în sferturi: 1—3 cu Rapid.
1957/58	Eliminată în sferturi: 1—2 cu Steagul Roșu.
1958/59	Eliminată în sferturi: 0—1 cu C.S.M. Baia Mare.
1959/60	Eliminată în optimi: 1—5 cu Știința Timișoara.
1960/61	Eliminată în optimi: 1—3 cu Rapid.
1961/62	Eliminată în sferturi: 2—3 cu Progresul.
1962/63	CÎȘTIGĂTOARE. Finala: 6—1 cu Siderurgistul.
Echipa finaler: Sfetcu (M. Ionescu) — Pahontu, D. Nicolescu, Florea (PaI) — Ivan, M. Marcel — Badea, D. Munteanu, Dridea I, A. Munteanu, Moldoveanu.	
1963/64	Absentă în optimi. Detinătoarea «Cupei României», Petrolul a fost eliminată de C.I.L. Blaj.
1964/65	Eliminată în optimi: 0—1 cu Dinamo București
1965/66	Eliminată în sferturi: 0—2 cu Rapid
1966/67	Absentă în optimi
1967/68	Eliminată în optimi: 1—2 cu Dinamo Bacău
1968/69	Absentă în optimi.

* Acest palmares începe, după cum se poate vedea, în anul 1952, adică în anul în care Petrolul se mută de la București la Ploiești. Echipa ploieșteană descinde din fostul Juventus, care are o istorie frumoasă, dar care nu poate fi legată direct de actualul Petrolul.

** În retur, Viitorul n-a mai participat, fiind desființată.

ECHIPA PERIOADEI PLOIEȘTENE

(alcătuită de antrenorul Ilie Oană)
M. IONESCU
PAHONTU   **MARINESCU**   **MOCANU**
TABARCEA   **NEACȘU**
BADEA   **D. MUNTEANU**
ZAHARIA   **DRIDEA I**   **BĂDULESCU**

PARALELISMUL UNUI CUPLAJ

Cuplajul de pe «23 August» din etapa a 17-a (Rapid — «U» și Steaua — Petrolul) a excelat printr-un paralelism ciudat.

Mari favorite (prin prizma victoriilor în deplasare obținute în prima etapă a returului), atât Rapid cât și Steaua au fost supuse unor asalturi neașteptate din partea prezumtivelor... victime. Mai mult decât atât, ambele favorite au trecut prin momente grele. Rapid, după un gol realizat prin efortul personal al lui Neagu, a fost supus unei presiuni constante din partea unui «U» lipsit de trei titulari de bază (Neșu, Oprea, Uifăleanu). Pe de altă parte, Steaua a fost avantajată de deciziile arbitrilor Aurel Pop, care, în orice caz, are pe conștiință golul din ofsaid înscris de Voinea.

Ce am reținut din cuplaj?

1. «U» pune, parcă, mai multă fantezie în jocul său.
2. Rapid nu și-a găsit cheia. Prezența temperamentală a lui Mazurachis trebuie «corectată» printr-un joc realment colectiv.
3. Steaua, despre care se spune că a jucat excelent la Pitești, n-a mai putut beneficia de același calificativ după jocul cu Petrolul.
4. Petrolul e mult mai mult decât o echipă de locul 14. Dar, în acest scop, echipa ploieșteană trebuie să acorde viteza de joc la cea a lui Opreșan și să nu-i permită lui Nae Ionescu «joaca» din apărare.

În fotografiile noastre (P. Romoșan), două faze în care «victimele» sînt în atac.

1. Steaua — Petrolul 2—1. De la stînga la dreapta: Negrea, Dincușă, Dridea, Tătaru, N. Ionescu, Sătmăreanu și... Aurel Pop.

2. Rapid — «U» 1—0. De la stînga la dreapta: Dan (6), Greavu, Barbu, Codrea, Neagu (căzut), Dumitru, Bungeu (10) și Motroc.

OLANDEZII ZBURĂTORI ÎN FINALĂ ?

Ajax Amsteroom este marea performeră a actualei ediții a C.C.E. Nimeni nu contestă acest lucru! «Olandezii zburători», care în meciul decisiv au câștigat cu 3—0 în fața Benficăi, au adus Olandei un succes fără precedent. Este prima formație din «țara lalelelor» calificată în semifinalele celei mai mari competiții europene rezervată echipelor de club. Și asta spune foarte mult. Grație unor jucători rapizi, cu o foarte bună orientare în fața porții (Cruyff, Kaizer, Danielsson), cu o apărare ermetică în care excelează ex-internaționalul iugoslav Vasovici, Ajax este o echipă bine pusă la punct de antrenorul Michels și poate oferi în continuare mari surprize. Se va califica Ajax în finală? Posibil. Va câștiga, oare, trofeul suprem? Nici asta, nu este exclus!

ÎN FOTOGRAFIE, în prelungirile meciului suplimentar de la Paris, Danielsson înscrie al doilea gol în poarta lui Henrique.

De la Rudy Wetzer la Pircălab

de Ioan CHIRILĂ

POVEȘTEA
ECHIPEI NAȚIONALE
DE FOTBAL
DE LA MONTEVIDEO
1930 ȘI PÎNĂ ASTAZI

Primul an postbelic debutează, aproape firesc, cu un singur meci. La fel de firesc, acest meci coincide cu o înfrângere, dată fiind valoarea adversarului și faptul că am jucat în deplasare.

Anul următor, 1946, cuprinde o singură «săptămână internațională» (7—13 octombrie) și aceasta datorită Balcaniadei de la Tirana, care marchează și intrarea în arenă a tinerii echipe albaneze.

Anul 1946 sau, mai exact, «săptămâna internațională» a lui 1946 demonstrează, prin rezultatele sale contradictorii, eforturile de regroupare ale «naționale», după o lungă perioadă de stagnare.

«Tripticul» rezultatelor 1946 reflectă cum nu se poate mai bine inegalitățile celui de-al doilea start al echipei naționale. După un 2—2 cu Bulgaria, care reprezintă, să zicem, valoarea medie a echipei noastre, urmează o victorie senzațională asupra Iugoslaviei, pentru ca totul să se încheie cu un rezultat și mai... senzațional: 0—1 cu Albania.

Anul următor, 1947, va marca un mare salt cantitativ (7 jocuri), dar, bineînțeles, ameliorarea calitativă va întârzia...

1945-1946

94. UNGARIA - ROMÂNIA 7-2 (5-2)

Budapesta, 30 septembrie 1945.

UNGARIA: Csikos — Rudas, Biro — Sarosi III, Szucs, Lakat — Sipos, Hidegkuti, Zsengeller, Puskas, Nyers.

ROMÂNIA: Boros — Ghiurițan (Ion Vasile), Băcuț I — Ritter, Ion Vasile (Petschovschi), Simatoc — Fabian II, Marian, Spielman (Reuter), Petschovschi (Farcaș), Reuter (Ince II).

(Toate modificările în formație au fost operate la pauză).

Au marcat: Hidegkuti (min. 8), Puskas (min. 15), Fabian II (min. 20), Zsengeller (min. 25), Rudas (min. 32, din 11 m), Nyers (min. 33), Petschovschi (min. 40), Puskas (min. 49), Hidegkuti (min. 87).

Arbitru: Hertzka (Ungaria).

Dupa cum se poate vedea din nume-roasele modificări de formație, operate la pauză, echipa noastră nu a beneficiat propriu zis de o selecție și, în mod cert, de o idee de joc. Faptul este:

de altfel, explicabil pentru data la care s-a desfășurat partida. Campionatul nostru nu fusese reluat, în formula lui divizionară, la acea dată. Încă o confirmare, prin acest exemplu negativ, a ro-

tului deosebit al campionatului.

Pe de altă parte, echipa Ungariei beneficia de o bună sudură, ea fiind o combinată a celor două mari echipe budapestane Ferencvaros și Ujpest.

După o primă repriză în care jucătorii maghiari au manifestat o netă superioritate, fotbalistii noștri au achilibrat jocul, mai ales datorită aportului substanțial al lui Petschovschi și Ion Vasile.

După meci, presa sportivă a scris mult despre absența sistemului de joc în cadrul echipei noastre, acuzând în special faptul că jucătorii noștri, desi au ziseră de un oarecare sistem W.M., nu cunoșteau sensurile lui intime. Este vorba, bineînțeles, de tradiționala noastră întârziere pe plan tactic...

DIN NOU LA DRUM

de Octav LUCHIDE

În primul meci de după război am câștigat cu stîngul. Am revenit de la Budapesta cu 7 goluri.

De ce? După părerea mea, scorul e pe deplin explicabil. Noi nici nu începusem, de fapt, o activitate organizată. Echipa s-a adunat și s-a format ca în jocurile de copii. Totul s-a făcut în pripă. E suficient să vă spun că selecționerul unic al echipei naționale a fost un funcționar din federația abia încropită: nea Lache. Meciul n-ar fi trebuit să fie organizat. Dar un gurii au insistat. Ne-au rugat în fel și chip. Au invocat dificultățile financiare prin care trecea federația lor. Aveau nevoie de un meci. Și astfel, pînă la urmă, am cedat insistențelor. Cum de altfel cedasem și în alte situații, cu alte echipe, cînd nimic nu pleda în favoarea noastră.

Rezultatul s-a văzut. Nu m-a surprins.

În anul următor a venit Balcaniada. Au fost suficiente cîteva etape de campionat (divizia a fost reluată în toamna lui 1946) pentru ca echipa să înceapă să intre pe linia de plutire. N-am să mă refer la rezultate. Ele ne caracterizează. Am oscilat, ca de

95. ROMÂNIA - BULGARIA 2-2 (0-2)

Tirana, 7 octombrie 1946.

ROMÂNIA: Lăzăreanu — Ritter, Negrescu — Simatoc, Meszaros, Petschovschi — Fabian II, Marian, Reuter, Iordache, Toth III.

BULGARIA: Kostov — Ormandgiav, Radoev — Boskov, Nedelkov, Petrov — Popov, Petkov, Lașkov, Spasov, Milev.

Au marcat: Negrescu (min. 4, în propria poartă), Milev (min. 22), Reuter (min. 60), Toth III (min. 88).

Arbitru: Matosici (Iugoslavia).

După un an și ceva de la partida cu Ungaria, echipa noastră națională își reia activitatea în cadrul tradiționalei competiții balcanice. Acest joc de debut, cu Bulgaria, a fost marcat de momentul psihologic al minutului 6, cînd Negrescu, căpitanul echipei, a înscris un gol în propria poartă, la o fază lip-sită de pericol. În ciuda atacurilor sus-

ținute ale înaintașilor noștri, golul egalizator a întârziat să vină, datorită asprimii deosebite a echipei bulgare, foarte ermetică în apărare. Golul lui Milev părea să decidă soarta meciului, mai ales că a fost rodul unei foarte frumoase combinații de contraatac. Echipa României și-a continuat atacurile, pu-ternic susținută de publicul albanez,

entuziasmat de virtuozitățile tehnice ale lui Fabian II, Reuter și Toth III. Toate aceste atacuri aveau să fie însă sortite eșecului, dacă Reuter n-ar fi redus scorul printr-un extraordinar efort individual, după ce a driblat întreaga apărare bulgară, inclusiv portarul. Atacurile jucătorilor noștri au continuat, subliniind de fiecare dată superioritatea tehnică a întregului nostru ansamblu. În cele din urmă, Toth III a realizat o meritată egalare. Comen-tatorul iugoslav care a transmis cronica pentru «Sportul popular» menționează că atacurile în trombă ale echipei române ar fi putut concretiza victoria dacă meciul ar mai fi durat cîteva minute.

96. ROMÂNIA - IUGOSLAVIA 2-1 (2-1)

Tirana, 11 octombrie 1946.

ROMÂNIA: Lăzăreanu — Ritter, Negrescu — Simatoc, Meszaros, Băcuț I — Fabian II, Reuter, Spielman, Petschovschi, Toth III.

IUGOSLAVIA: Šostarić — Brozović, Lojen — Ceaičovski, Horvath, Atančuković — Rupnik, Matosici, Wolff, Bobek, Simonovski.

Au marcat: Reuter (min. 18), Fabian II (min. 24), Simonovski (min. 42).

Arbitru: Zlatarev (Bulgaria).

Un rezultat foarte bun al echipei noastre naționale, împotriva unei formații de valoare europeană, condusă de marele Bobek. Echipa noastră poate fi considerată ca fiind una din cele mai tehnice echipe din istoria fotbalului

nostru. Avînd în față un adversar care nu a mizat pe viteză, jucătorii noștri și-au impus subtilitățile. E de menționat că victoria a fost obținută în prima jumătate de oră, cînd s-au marcat de altfel și celelalte două goluri. Specia-

litatea iugoslavi au apreciat în mod deosebit jocul echipei României. Unul din conducătorii echipei iugoslave, Arsenievici, fost internațional (62 de jocuri în naționala Iugoslaviei) a fost de părere că o combinată româno-iugoslavă ar putea pune sub semnul întrebării valoarea oricărei alte echipe naționale europene.

Meciul cu Iugoslavia de la Tirana ne-a dus în pragul cîștigării «Cupei balcanice». Această victorie marca, de altfel, vitalitatea (de totdeauna) a fotbalului nostru. Mai aveam de făcut un singur pas, pentru a intra în posesia Cupei. Din păcate, acest pas se va vedea, ca mai întotdeauna, un obstacol peste puteri.

PETSCHOVSCHI

foarte multe ori, între plus și minus infinit. Aș vrea să spun, însă, că la Balcaniada din 1946 au fost reluate discuțiile în jurul problemei arbitrilor. Intr-adevăr, felul în care a fost arbitrată Balcaniada a provocat nemulțumiri. Faptul că arbitri aparțineau țărilor participante a creat suspiciuni. Cu ani în urmă, obținusem în Congresul balcanic respectarea principiului arbitrilor din afara Balcanilor. După război, datorită dificultăților de tot felul, la această primă ediție a Balcaniadei nu s-a putut respecta principiul neutralității. Iată de ce rezultatele au fost uneori influențate. Tîm să amintesc că atunci, la Balcaniada de la Tirana, a funcționat o formulă ciudată. Peste capul arbitrilor a existat și un juriu special care ratifica rezultatul de pe teren.

... Important e, însă, că spre sfîrșitul anului 1946 fotbalul nostru a început să se reîntrezeze.

97. ALBANIA - ROMÂNIA 1-0 (0-0)

Tirana, 13 octombrie 1946.

ALBANIA: Poselli — Dibra, Spahiu — Facchia, Llambi, Cavaia — Parapani, Teliti, Borici, Biciaku, Mirashi.

ROMÂNIA: Lăzăreanu — Ritter, Negrescu — Simatoc, Meszaros, Petschovschi — Fabian II, Marian, Spielman, Reuter, Coracu.

Au marcat: Borici (min. 54).

Arbitru: Matosici (Iugoslavia).

Victoria asupra Iugoslaviei n-a putut să nu-și producă efectele. La numai 48 de ore după succesul meritat împotriva formației lui Bobek, echipa noastră națională furnizează o nouă mare surpriză. Să fie vorba de un accident? Din păcate, aceste accidente, care se succed cu o regularitate sistematică, infirmă caracterul... accidental al înfrîngerii. E

adevărat, echipa Albaniei s-a dovedit a fi un adversar foarte aprig pe teren propriu. Cu toate acestea, diferența de valoare a echipei noastre la o distanță de numai 48 de ore a fost incalculabilă. Prasa vremii a criticat selecția, care a modificat echipa învingătoare din meciul cu Iugoslavia, renunțînd la Băcuț I și la Reuter. Pe de altă parte,

s-au găsit și apărători, care au explicat înlocuirile prin forma slabă manifestată de cei doi jucători în meciul cu Iugoslavia.

Această explicație nu ni se pare fundată. Principiul menținerii echipei învingătoare, mai ales la un interval de două zile, e greu de combătut. În afară de aceasta, valoarea jucătorului a avut întotdeauna cîștig de cauză în detri-mentul formeii, mai ales cînd a fost vorba de o partidă decisivă, așa cum era cea la care ne referim. Se crează impresia, confirmată de altfel, că meciul cu Albania a fost tratat cu superficialitate. De altfel, în numărul nostru următor, partida nr. 98 va cuprinde o nouă întâlnire Românie—Albania, disputată tot la Tirana, și încheiată cu scorul de 4—0.

ION PANTURU sau triumful modestiei

«Nu vedeți că bobul lui nu e în curte?»

După două ore de căutare prin Sinaia, de-acasă la club, de la club la pirtie, de la pirtie spre centru și iar de la capăt, dăm de un prichindel.

- Cum te cheamă?
- Neluțu.
- Îl cunoști pe Panțuru?
- (Mirat) Cine nu-l cunoaște?
- L-ai văzut, cumva, pe-aici?
- (Superior) Hă-hă! Păi, nea Panțuru e în America! A fost mai întâi și-ntii în Italia...
- Neluțule, l-am văzut noi când a venit cu avionul. Trebuie să fie pe-aici...
- (Competent) Țiți! Nu vedeți că bobul lui (apăsător) nu e în curte?

Îl aflăm cu greu într-o vilă, unde colegi de breaslă îi iau un interviu pentru radio.

Vorba lui Panțuru: «Greul acum începe...»

În liniștea căminului, atât de dorită în ultima vreme de Ion Panțuru și soția sa, dar atât de des tulburată de colegi, prieteni și ziariști, toți curioși să afle «de la sursă» cum a fost la Cervinia și la Lake Placid, discuția se înfiripă anevoie. Maistrului-profesor de strungărie la Școala profesională a Uzinei de mecanică fină—Sinaia, comunistului Panțuru, om născut și crescut în asprimea munților, nu-i place să vorbească despre el (cu greu acceptă și interviul ca atare) și mai puțin despre remarcabilele performanțe obținute recent în cele mai mari confruntări internaționale ale

bolizilor pe gheață. În trăsăturile sale, în vorba scurtă, reținută, în modestia sa, recunoaștem trăsăturile unor eroi din «Baltagul» lui Sadoveanu.

Creдем că am și descoperit temeliile pe care s-au clădit succesele de rezonanță mondială ale lui Panțuru și ale tovarășilor săi.

— Când ați văzut prima oară un bob?

— La Campionatele mondiale universitare de la Poiana Brașov. În iarna lui 1951, dacă nu mă-nșel.

— Atunci vi s-a înfiripat ideea că...

— Nu! Bobul nu m-a atras chiar

deloc. Îmi plăcea... fotbalul! (Nu-i chip să faci un interviu original cu sportivii ăștia. M.C.).

— Ați și jucat?

— Mulți ani. Ca junior la Tractorul, apoi în B tot la ei — dar mai mult ca rezervă, la Metrom în regiune, la Armata Brașov și apoi la Carpați Sinaia.

— Și cu bobul?

— Din întâmplare. Într-o vacanță am fost trimis în tabără la Poiana, să mă întrezmez, alături de boberi.

— Ca fotbalist?

— Da. Și am vrut «să mă dau» și eu odată cu bobul. Să văd cum e.

— Și?

— I-a plăcut unui tovarăș de la federație cum am mers și... vara fotbal, iarna — bob!

— Cărui antrenor îi datorăți succesul?

— Lui Constantin Dragomir, primul, ca și regretatului Ion Staicu, lui Ene și lui Pașovschi, ca și profesorilor Iovan și Matei. De la fiecare am învățat câte ceva. Știți, în bob nu e ca în... schi, să zicem (Psst! Tu să dai azi cu cutare ceară!). Nici un antrenor nu face un secret din priceperea sau inovațiile sale. Până și străinii se ajută între ei. Bobul e o probă... cum să spun... grea. Nu e joacă!

— V-a fost vreodată frică?

— Cum adică?

— Când erați mic, să zicem. Ați fi stat singur în casă, pe întuneric?

— Desigur...

— Dar în bob?

— Niciodată! De ce să-mi fie frică?

— Bine dar, mai știu eu, s-a mai întâmplat să se... mai... ei da, să se răstoarne câte unul. Ba chiar să și...

— Ați spus corect: s-a întâmplat!

— Noi, cei de pe margine, socotim că în bob există și un oarecare... risc...

— Inexact! Nu se merge la risc. Niciodată!

— Care este elementul de bază al succesului în bob?

— Sudura echipajului, cu toate componentele sale.

— Greutatea echipajului contează în obținerea rezultatelor?

— Nu. Există o maximă admisă. Ca în box. De aceea a fost înlocuit, la bobul de 2, Neagoe cu Focșeneanu. Nu mai ajuta nici sauna.

— Noutăți în construcția bobului?

— În general, rare și foarte puține. Acum, de pildă, direcția demultiplicată, pentru a evita schimbările de direcție cit de cit brusce.

— Ce mislune are frînarul în bob?

— Să nu frineze!

— ?!

— Da, da! Ne-am adăugat tălpi de sirmă la bocanci ca să câștigăm viteză din start. Să frinăm pe parcurs?

— Dar pilotul?

— Să aleagă «trasa» cea mai directă, fără a pierde din vedere inclinațiile care dau câștig de viteză.

— Panta pirtiei ridică «probleme»?

— Există un coeficient admis de siguranță. La Lake Placid, de exemplu, înaintea marelui zig-zag, final, constructorul a lăsat zăpadă în «linia dreaptă», pentru a nu se depăși în curbe viteza de circa 150 km pe oră, pe care o «garanta». În rest, desigur, gheață...

— Cum apreciați cele două medalii de argint la europene și mondiale cu bobul de 2 și locul al V-lea la mondiale, cu cel de 4?

— Satisfăcătoare. Adică... bune. Mă gândesc că pirtiele erau, totuși, necunoscute.

— Cum a decurs pregătirea?

— Mai bine ca în alți ani. Pe uscat, vara (mai ales condiția fizică, în care prof. Iovan e un mare meșter) motociclism, carting la velodromul Dinamo și zborul cu avionul pentru adaptare la viteze mari și viraje, bob cu roțile...

— Destule, deci...

— Destule, dar nu destul! Poate ceva automobilism și mai multe zboruri nu ne-ar strica. Știți, boberii italieni sînt piloți militari de reac-toare. Astfel încît...

— Care este «tipul» boberului?

Dv. puteți fi luat ca «etalon»?

— Boberul, cred, trebuie să aibă o statură medie, segmente nu prea

lungi, să nu se încurce în ele, o mare forță musculară și o și mai mare viteză de reacție.

— Până la ce vîrstă se poate practica bobul?

— Cît te țin puterile. Nu există o vîrstă de... pensionare.

— Putem spera la locurile întii?

— Da. Cu un număr de start mai bun și... nițică șansă.

— Număr de start?

— Da. Dacă mergi pe o «trasă» lustruită de «ași», cîștigi viteză. Mergi pe una șerpuită, cum am pățit noi după japonezi, la Lake Placid, cu bobul de 4...

— Cum stăm cu «schimbul dobor»?

— Mai bine ca oricînd. Cu sprijinul federației, clubul nostru (tov. președinte Bota e nu sufletul alături de boberi) a organizat o tabără puternică de tineret. Cum termină

la recentele europene și mondiale.

— Ce-ați simți dacă ați avea alt post în echipaj? Dacă ar pilota altcineva?

— Aproape ce simte un șofer pe post de pasager. Numai că locul prea strîmt din bob nu te lasă să te agiți ca alături de volan.

La televiziune începe proiecția scurt-metrajului (foarte slab, după noi) cu Panțuru. În cameră intră soția, unchiul (Paraschivescu, un veteran al bobului nostru) și cîțiva musafiri.

— Cînd vă urmăriți în film aveți aceeași senzație din bob?

— Nu. Mă interesează să-mi văd greșelile.

Așteptăm să se termine filmul. Tăcerea o rupe soția:

— Nușule, să mă iei și pe mine odată în bob. Dar să fie Nae (n.n.: adică Neagoe) la frîne.

Din fotografie lipsește o cupă din «recolla» acestui sezon internațional: cea pentru locul II la Campionatul mondial de la Lake Placid. Poate că pînă vor apărea rîndurile de față, funcționarul de pe aeroportul internațional Kennedy — New York, care a rătăcit sacoșa cu cel mai prețios trofeu, va da de urma ei.

lucrul, băieții vin pe pîrtie. Între ei, multe talente. Profesorul Iovan știe să-și aleagă oamenii și are o răbdare și o pricepere în lucru cu tinerii, de-a dreptul excepționale! Tinerii beneficiază și de alți antrenori pricepuți.

— Unii croniciari acreditează ideea că retragerea lui Monti și a lui Nash va ușura ascensiunea echipajelor noastre spre vîrfurile piramidei.

— N-aș vrea să supăr pe nimeni, dar nu-i chiar așa. Retragerea corifeilor a intensificat lupta pentru supremație. Italienii — cu De Zordo, R.F.G.-ul — cu Zimmerer, austriecii — cu Tahler, elvețienii — cu Wichy sînt preopinenți mai mult decît serioși. S-a și văzut, de altfel,

— V-ar fi frică cu soțul la cîrmă?

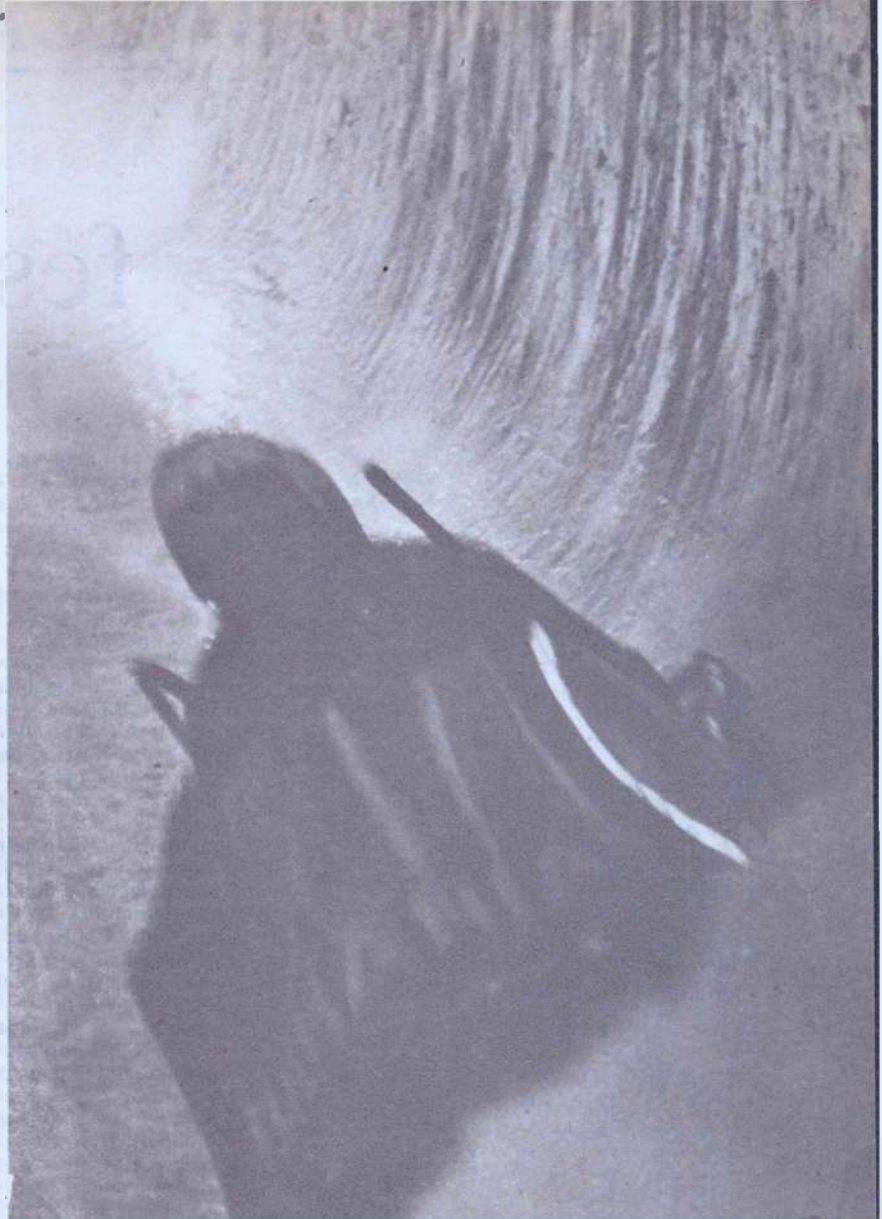
— Aaaa, nuuuu! Dar să fie Nae frinar.

Nușa Panțuru nu era de față cînd discutăm despre misiunea frînarului în echipaj, așa că n-are de unde să știe că Nae Neagoe s-a dezobișnuit să tragă de frînă.

Dar asta să rămînă între noi...

Interviu consemnat de Mircea COSTEA

Foto: P. ROMOȘAN și I. MATEI

La bob, ca și la scrimă, poți spune că în poză este oricare dintre competitori. În cazul de față, însă, viteza cu care coboară bolidul e o garanție că la cîrmă se află Panțuru.

Această imagine «la gura sobei» a fost ideea noastră. Solicitat pretutindeni de prieteni și cunoscuți, «Nușu» Panțuru n-a avut încă răgazul să povestească soției cum a fost pe unde-a fost. Poate la vară...

un veritabil festival al zăpezii

«Poiana soarelui» a fost inundată timp de două zile de razele astrului ceresc. Brazii au luat culoarea verde, zăpada, încă abundentă și primitoare, s-a colorat într-un albastrui de sidex, iar pirițele marcate cu fanioane multicolore vesteau atmosfera de concurs.

A doua ediție a campionatelor balcanice de schi a început, de fapt, cu o noapte înainte când, pe frumosul patinoar din vecinătatea stadionului de atletism din Poiana Brașovului, fanfara a imprimat pași de defilare delegațiilor care reprezentau țările din Balcani (Bulgaria, Grecia, Iugoslavia, Turcia și România). A fost un adevărat carnaval al nopții cu stele albe, roșii, verzi și galbene.

Întrecerile balcanice au fost dominate de lupta dîră cu recimile de secundă. În fiecare dimineață competiția era deschisă de către fondisti. Și tot ei au fost aceia care ne-au furnizat satisfacții, înscriindu-și numele pe lista primilor campioni balcanici ai acestei ediții. Juniorii noștri au cucerit cele două titluri (fond 10 km — Papuc și stafeta 3x5 km — Voicu, Gîrniță și Papuc), iar la seniori, victoria reprezentantului nostru Dinu Petre asupra fostului campion balcanic B. Pankoy (Bulgaria) este meritorie.

«Slalomul», probă de spectacol, a fost în atenția specialiștilor și a spectatorilor. Tînărul sportiv iugoslav B. Jakopici a evoluat în stil de mare competitor, atrăgînd unanime aprecieri. Dan Cristea a terminat pe locul secund o cursă care, după cum susțin organizatorii, ar fi putut să-i revină, dacă valorifica mai bine... terenul propriu. Valoarea tînărului schior român a fost confirmată în cea de a doua zi a întrecerilor cînd, cu o eleganță deosebită, el a redesenat printre porțile slalomului special urmele unei tradiții cîștigate cîndva de veteranii schiului românesc (campion mondial universitar — Mihai Biră, multipli campioni naționali și cîștigători de concursuri internaționale: Gh. Bălan, D. Sulică, K. Gohn, V. Munteanu, Gh. Cristoloveanu etc.).

La încheierea acestei frumoase competiții se cuvin subliniate, așadar, speranțele noastre în noua generație, care a luat un start promițător, confirmat prin victorii valoroase. Li urăm succese în continuare.

Fotoreportaj de
Paul ROMOȘAN

Dan Cristea

Blaj Jakopici (Iugoslavia)

Ivan Penev (Bulgaria)

Kibil Ahmet (Turcia)

Dimitrios Pappas (Grecia)

Fondistul Petre Dinu în momentul sosirii.

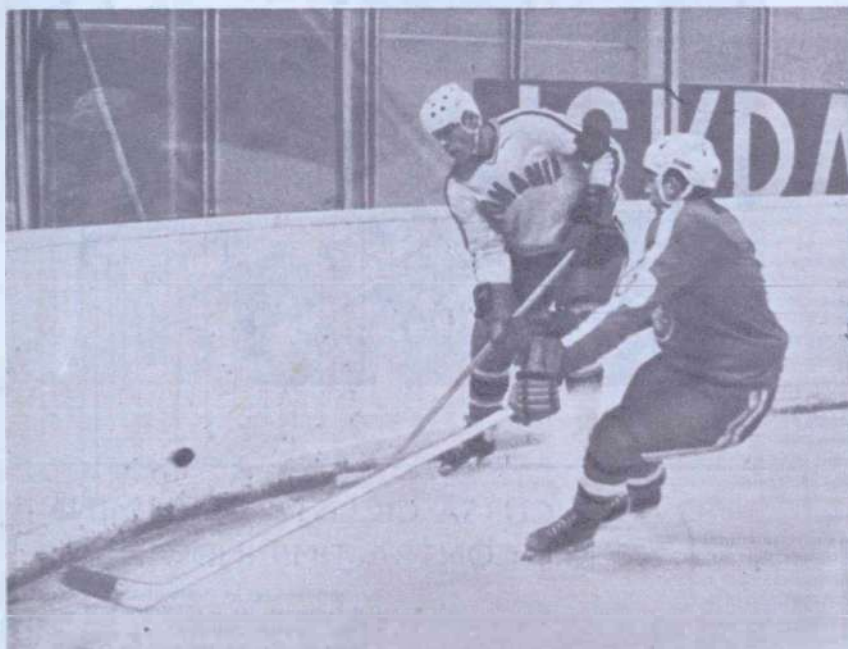

În prim plan, Eduard Pană, în meciul România-R.F. a Germaniei.

DUPĂ „MONDIALELE“ DE HOCHEI

Varga, Biro și... Roger Moore

Fotoreportaj de la trimisul nostru special la Ljubljana
Gh. ȘTEFĂNESCU

Un joc pe care puteam să-l câștigăm: România-Polonia 2-4. Neobositul Varga se pregătește să puteze.

Biro, blocat la mantinelă, în jocul România - Austria 5-4.

Întors de la Ljubljana, colegii, curioși, m-au întrebat cum a fost la mondialele de hochei. O parte dintre jucări le văzuseră și ei pe micul ecran. De la mine vroiau amănunte. Ca să știu cât mai plastic în precizarea impresiei produse asupra-mi de ultimele două jocuri, mai precis meciurile susținute de ai noștri cu hocheiștii italieni și cei austrieci, am găsit drept element de comparație cele mai bune și mai "tarb" seriale cu "Șfintul" vizionate de noi la televizor. Mi s-a obiectat că episoadele în care mă refer, chiar dacă au fost, într-adevăr, deosebit de emoționante, faptul că aveai certitudinea victoriei finale a lui Roger Moore, nu pot suporta comparație cu ceea ce s-a petrecut la ultimele mondiale de hochei unde, evitarea în ceasul al doia prezecerea a prăbușirii reprezentativei noastre în grupa C a fost o adevărată minune.

Ei bine, credeți-mă vă rog, că această minune eu, personal, am prevăzut-o. Credeam în ea cu toată tăria și nu m-am îndoit că se va produce chiar în situația disperată, când echipa austriacă ne conducea cu severul scor de 4-2. De unde aveam această certitudine? Dintr-o afilemație a lui Dezideriu Varga. După toate insuccesele echipei noastre în prima parte a campionatului, Varga mi-a declarat că va înghiți pucul și crosa, la nevoie și casca, și că nu va mai îmbrăca în viața lui echipamentul de hochei dacă și formațiile Italiei și Austriei ne vor zmulge măcar

cîte un singur punct din totalul pus în joc. Or, Varga nu este omul care să arunce vorbe în vînt și nici nu-l știam amator să înghita pucuri și crosse, și, cu atît mai puțin, să abandoneze hocheiul. De aici și convingerea mea că, în final, totul se va termina ca în filmele cu... Șfintul. Și așa s-a și terminat. Adică, bine. Pentru asta însă atît într-un joc, cît și în celălalt, în ultimele reprize Varga și Biro aproape că nu au mai părăsit gheața. Amîndoi au jucat strălucit. S-au dăruit așa cum numai sportivii cu inimile mari știu și reușesc să o facă. Bravo, Varga! Bravo, Biro! Ce au făcut însă ceilalți jucători, cum s-a comportat echipa în ansamblul ei, de-a lungul întregului campionat (după părerea noastră total nesatisfăcător), aceasta este o problemă pe care ne propunem să o punem în discuție într-un număr viitor al revistei.

Cel mai bun reprezentant al noii generații de hocheiști: Huțanu (7), în partida România-Italia 5-2.

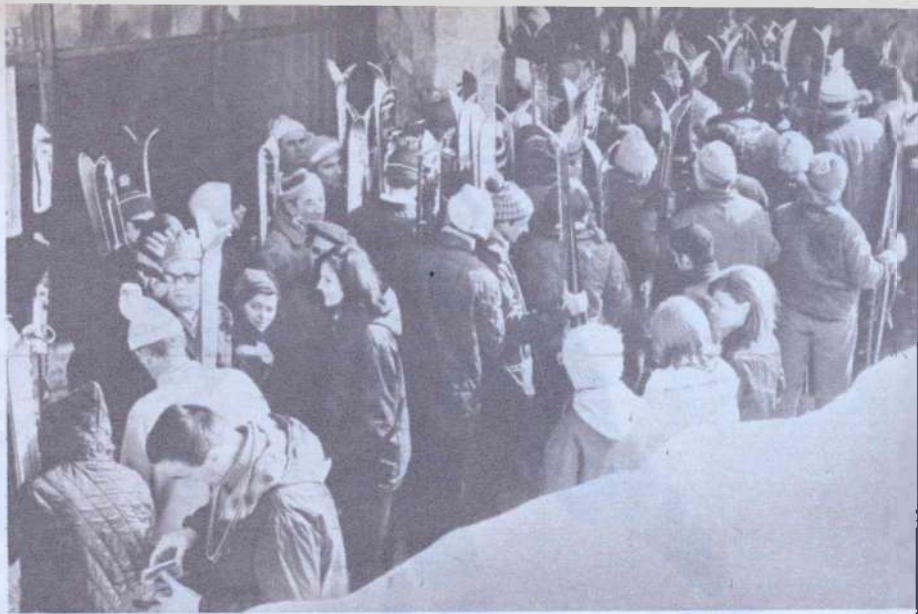
Florescu, accidentat încă din primul meci al campionatului, și-a urmărit colegii de pe tușă.

S MAGAZIN

O ZI LIBERĂ O EXCURSIE

Anul acesta nu ne-am mai putut plînge de lipsa zăpezii. A nins abundent peste tot, spre bucuria iubitorilor schiului, care au știut să profite de pîrțile bune. În zilele de la sfîrșitul săptămîinii trenurile care merg spre stațiunile de munte lasă în gările de la Predeal, Sinaia, Brașov sau alte localități montane mii și mii de excursioniști. O zi liberă înseamnă o excursie. Dovadă, fotografia din dreapta, care redă... aglomerația de la telefericul din Poiana Brașov.

ALERGÎND SPRE PODIUM

Iată-l pe excelentul patinator norvegian Dag Fornæss zburînd pe pista de gheață (stînga) spre titlul de campion mondial absolut. Datorită unghiului din care a fost făcută imaginea avem impresia că Dag are... patru picioare. Aceasta deoarece în spatele său s-a... ascens principalul său rival, olandezul Kees Verkerk. În dreapta, Fornæss și Verkerk pe podium.

UN NOU SPORT

Da, așa se pare: sărituri cu... sania. Muncitorii forestieri din Leberer Berg (singl. Bad Tölz— R.F. a Germaniei) se întrec deseori în «Cursa Schnabeler», numită astfel după săniile cu care se aduc iarna lemnele la vale. Nu e prea răspîndit acest sport, dar de pe acum s-au înregistrat sărituri de circa 20 de metri. Iar după cum declară practicanții cu oarecare vază ai acestui sport, asemenea zboruri sînt mai puțin periculoase decît... măsurarea lungimii lor. Vă tentează?

DIN NOU LA FOTBAL!

ACTORUL:

Ei au, ca-n teatru, spectatori, Porți, recuzită, pompieri, Aplauze, adeseori; Dar, din păcate, n-au... sufleri

ASTRONOMUL:

În nocturnă, cînd și luna își crîmîce razele, Jocu-mi place-ntordeauna, În mai toace... fazele.

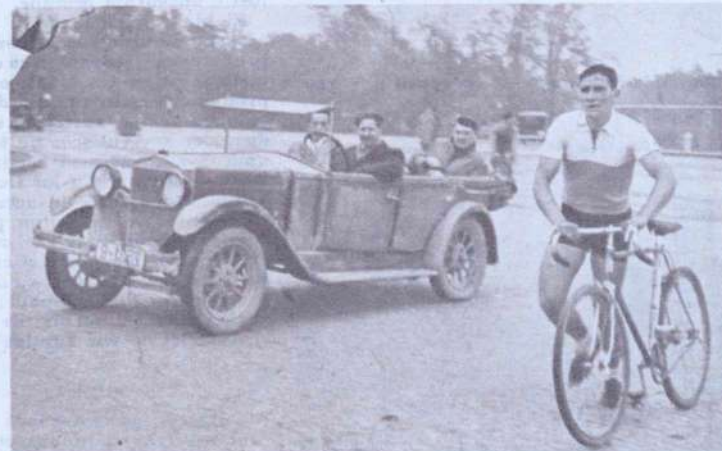
de Victor HILMU

Desen de Octavian ANDRONIC

file de album

C. Tudose înaintînd spre linia de sosire în campionatul de ciclocros, pe care îl va cîștiga detașat în același an (1935).

Este binecunoscut cît de dificile sînt probele individuale contra-cronometru. Ele solicită un efort extenuant, în ritm maxim, de la un capăt la altul al întrecerii. Azi, asemenea probe dure se dispută, în genere, pe distanțe scurte (40—50 km, maximum).

Cu 34 de ani în urmă, grație... înspirației forului ciclist de atunci, campionatul național de fond pe 1935 (care a avut loc la două săptămîni după decesul de greausă întrecere a «Turului Românesc», ediția a doua) s-a desfășurat pe o distanță de 205 km contra timp individual. Și asta ca să fie cursa mai... atletică, așa cum se justifică pe atunci. Bineînțeles, astăzi, ideea unei su-

O CURSĂ CICLISTĂ DE POMINĂ: 205 Km. CONTRA TIMP INDIVIDUAL!

meșca întreceri ar fi socotită de domeniul fanteziei, iar o realizare a ei nici nu s-ar putea concepe.

Și totuși, acel «campionat» s-a disputat pe un circuit de 41 km: podul Băncăna — Mogoșoaia — Bufta — Petrești (km 20 pe șoseaua Ploiești) — Otopeni — podul Băncăna. Traseul a fost scopert de 5 ori. Din cei 41 km ai circuitului, 25 au fost fără asfalt, 11 cu piatră cubică, iar 5 asfaltați. Plecările s-au dat din 4 în 4 minute, celor... 7 tinerari prezenți la start, din cei 8 înscriși (concurrentul Petre Vasilescu a renunțat în ultima clipă la alergare).

Și în timp ce «cei 7 magnifici» rului solitari, luptînd cu acele cronometru și cu distanța enormă, vajnici oficiali, numeroșii «microbiști» și o serie de cicliști (care preferaseră calitatea de spectatori), aflați sub bolta de verdeaște, ce începuse să arămescă, a unei grădini de vară de lângă podul Băncăna, discutau sorbind zdravîn din halbele cu bere (era o zi de septembrie deosebit de caldă) în așteptarea trecerii, în distanțe apreciable, a puținilor concurenți din cursa rămasă de pomină.

Victoria a revenit lui CONSTANȚIN TUDOSE — «masivul din Crîngăși» — cum îl numea presa vremii — care a parcurs cei 205 km în 4 ore 47 de minute și 39 secunde. Media arară: 30,172 km/h! A fost urmat de Ștefan Dinu (6:54:41) și Ștefan Șafanov (7:03:13).

Printre cei care nu au terminat extraordinarul examen se aflau și valoroșele «operante» Iulian Gocman (19 ani) și Dumitru Niculici-Tică (20 ani). Primul a abandonat după turul al treilea, iar secundul după al patrulea tur al celui campionat, unic în analele ciclismului.

O tempora?... Emil IENCEC

„GOLUL”

Pictorul englez William Roberts este considerat de către criticii de artă drept decanul «Mișcării moderne» din Marea Britanie. Tabloul său intitulat «Golul», pe care vi-l prezentăm în imaginea alăturată, este unul din cele șase premiate în cadrul «Expoziției 1968» a Academiei Regale de Artă din Londra.

„CLASAMENTUL” INSIGNELOR

Rețineră campionatului de fotbal al categoriei A ne prilejuește amintirea clasamentului din 2 decembrie 1968 — data ultimei etape din tur — sub formă originală, cea oferită de imaginea alăturată. Este vorba, după cum puteți vedea, de un clasament al... insignelor fiecărei echipe. Ordinea este oarecum... deranjată de formațiile Politehnica Iași și A.S.A. Tg. Mureș, slogurile echipei din A care nu au insigne.

Pentru cei mai curioși indicăm și culorile de pe insigne, care reprezintă culorile cluburilor respective.

Așadar: U.T.A. (alb, roșu), Universitatea Craiova (alb, albastru), Dinamo București (alb, roșu), Jiul Petroșani (alb, negru), Farul (alb, albastru), Dinamo Bacău (alb, roșu), Petrolul Ploiești (galben, roșu), Progresul București (albastru), Steaua (roșu, albastru), Universitatea Cluj (alb, negru), F.C. Argeș (alb, violet), Rapid București (alb, violet), Crișul Oradea (roșu, albastru), Veșonul Arad (alb, albastru).

Autorul acestui clasament original, corespondentul nostru AUREL DULA din Petroșani, str. Carpați nr. 1, se oferă să furnizeze pasionaților în materie și alte informații și să facă schimb de insignă sportive cu cei care doresc acest lucru.

SAINT-BERNARD-UL FOSTULUI DECATLONIST

Fostul nostru recordman de decatlon, orădeanul Ladislav Kiss, urmează un tratament pretențios. Deplasările pe care le face la spital, chiar și micile plimbări îi sînt dificile. În ultima vreme, însă, Kiss și-a descoperit un însoțitor de nădejde: Saint-Bernard-ul pe care-l vedeți în fotografie, răsfășindu-se pe genunchii stăpînului. De fapt, însoțitorul e... fetiță, o fetiță de 80 și ceva de kilograme!

SPORTUL ÎN FILATELIE

SPORT — 1969

Sub denumirea «SPORT 1969», Ministerul poștelor și telecomunicațiilor a emis o nouă serie de mărci poștale cu subiecta sportiva, avînd opt valori. Desenele acestora înfățișează următoarele discipline sportive: scrimă (valoarea de 10 bani), aruncarea suliței-femei (20 b.), caic (40 b.), box (55 b.), volei-bărbăți (1 leu), săritura în lungime-femei (1,20 lei), luptă greco-romane (1,60 lei) și fotbal (2,40 lei). Mărcuțele sînt opera graficianului VINCENȚIU GRIGORESCU, iar mărcuțele sînt tipărite în polimerie în sistemul tiefdruck, avînd forma dreptunghiular cu dimensiunile de 33/48 mm.

Valoarea de 2,40 lei are un tiraj de 300 000 de bucăți, cel mai mic din serie. S-au tipărit de asemenea trei piicuri «prima zi» a emisiunii.

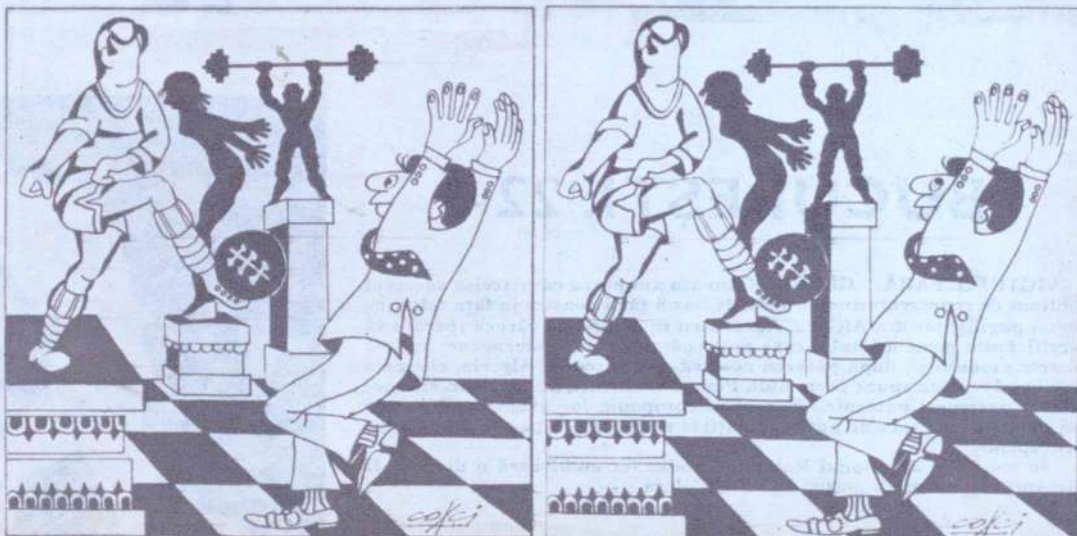
Noua serie de mărci poștale este cea dintîi emisă în acest an, care începe, deci, pentru filatelici, sub semnul sportului!

AERUL (PREA) TARE AL MUNȚILOR...

La numai o săptămînă după ce niște studenți din Innsbruck au doborît «recordul mondial» de pasageri auto, alți colegi austrieci, din Graz de data aceasta, au încheiat un concurs de schi, înăbușînd pur și simplu un sârman «Volkswagen 1 300». 57 de schiori echipați au parcurs în felul acesta... 5 metri și încă pe zăpadă. Organizatorii au declarat că toate condițiile de omologare au fost îndeplinite, toți cei 57 de... corecordmeni reușind să se mentină în automobil fără sprijin din afară...

12 GREȘELI...

Copiind desenul alăturat, caricaturistul OCTAVIAN COVACI a comis, pentru amuzamentul dumneavoastră, 12 greșeli. Le puteți descoperi?

PREGĂTIRI PENTRU EUROPENE

BELGRAD: 10-12

Așadar, ne-au învins iugoslavii la box. Mulți au privit acest fapt ca pe o tragedie ireparabilă, ca pe un... semn că la «europene» nu vom izbuti să realizăm ce ne-am propus. E bine să privim realist acest rezultat și să nu uităm că, așa cum menționa și presa iugoslavă, Nicolae Giju și Ion Alexe meritau victoria. Dar, după părerea noastră, nu rezultatele contează în perioada actuală. Boxerii noștri nu sînt și nici nu ar trebui să fie, încă, în formă. Important este faptul că selecționabilii pentru «europene» au întâlnit adversari buni și că antrenorii români au putut vedea «pe viu» ce le mai trebuie sportivilor noștri. Dacă am putea perfecta

o întâlnire cu o echipă și mai puternică decît cea a Iugoslaviei, chiar cu «riscul» de a o pierde, am trage concluzii mai mobilizatoare ca după meciul cu Algeria. Partida cu Iugoslavia i-a impus din nou atenției pe tînărul «mijlociu mic» Ion Gorfî, pe constănțeanul Mihai Aurel, pe campionul Vasile Antoniu, considerat la Belgrad «cel mai complet boxer român» și chiar pe «învingutul» Ion Alexe.

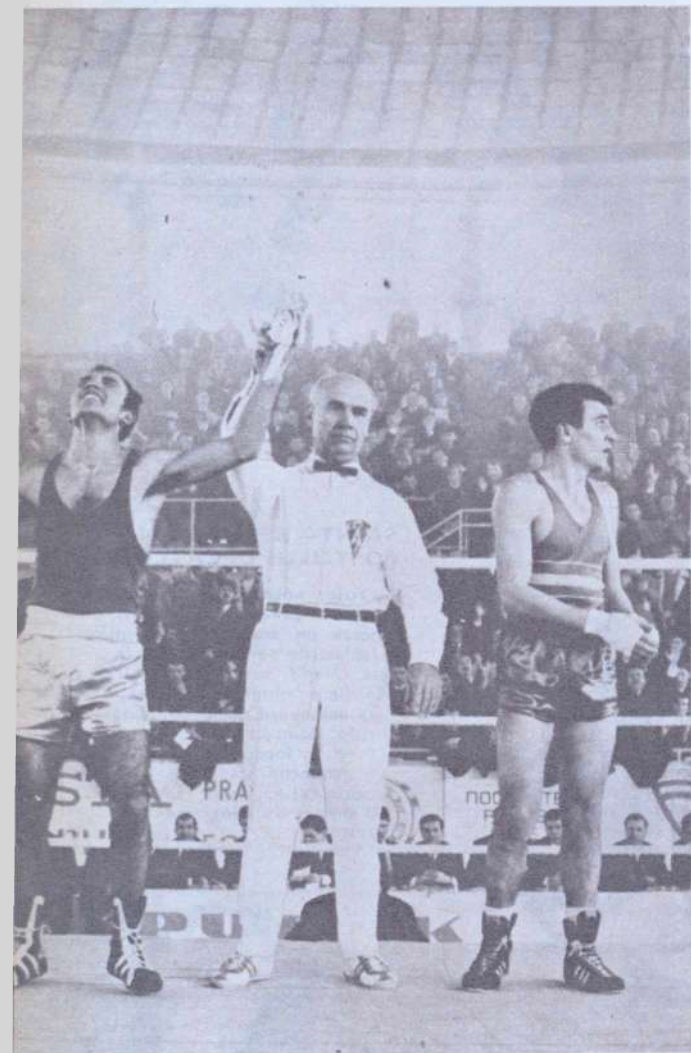
Repetăm, în această perioadă rezultatele contează mai puțin. Importante sînt progresele în pregătire pe care boxerii noștri le înregistrează cu ocazia întîlnirilor de verificare cu adversari puternici.

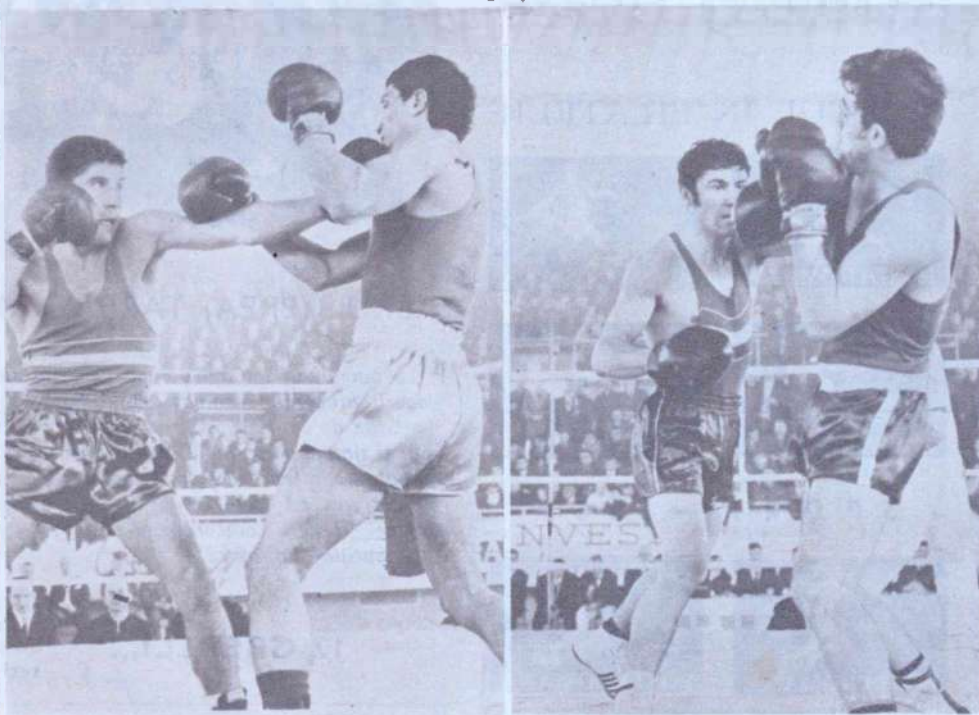
Fotografii de la trimisul nostru special la Belgrad, Ion MIHĂICĂ

1. Nici lui Nicolae Giju (dreapta) și nici iugoslavului Ibrahimovici nu le vine să creadă decizia pe care o aud. Giju privește stupefiat spre colțul său, iar Ibrahimovici, declarat învingător, e gata să... leșine de bucurie.
2. «Seriile» constănțeanului Mihai Aurel și-au făcut... efectul și la Belgrad, în partida cu Sreten Dondici, pe care l-a învins categoric la puncte.
3. Vasile Antoniu (stînga) nu a lăsat nici o speranță lui Iovan Dzakula. Juriul i-a acordat în unanimitate victoria.
4. Vedeta echipei iugoslave, Vujin (dreapta) a cedat în fața craioveanului Mihai Goanță, mereu printre cei mai buni.

3 4

1
2

BUCUREȘTI: 22-0

VICTORIE FĂRĂ... GLORIE. Cam așa am putea caracteriza succesul obținut de reprezentativa secundă de box a țării noastre în fața selecționatei pugiliștilor din Algeria. Adversarii în compania cărora sperăm să verificăm o parte a lotului care se pregătește pentru «europene» au fost foarte modești și, după părerea noastră, întîlnirea cu Algeria, cîștigată facil cu 11-0, nu spune prea mult. Pentru verificări, atît de utile, sînt necesari parteneri puternici. Numai în compania lor avem posibilitatea să vedem ce pot și ce nu pot candidații în un loc în echipa română pentru «europene».

În fotografie, algerianul Rabmani Abdkader eschivează o directă de dreapta a «cocoșului» nostru Pavel Nedelcea.

Foto: T. ROIBU

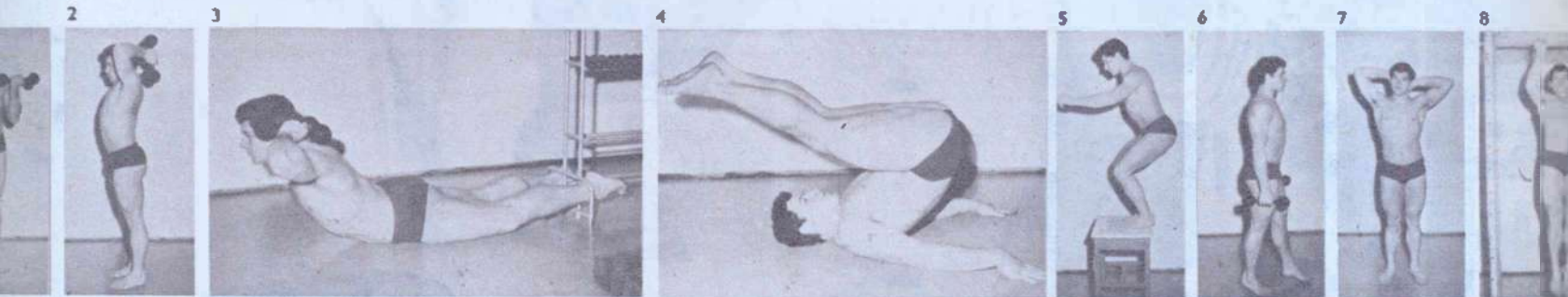

TRUP FRUMOS SI SANATOS

Profesorul LAZAR BAROGA prezintă cititorilor noștri «programul 2» (primul a apărut în numărul 5 al revistei SPORT), cu exerciții de culturism.

Programul 2

EXERCITII CU GANTELE DE 1,5-2 Kg PENTRU BĂRBAȚI (TINERI-ADULTI)

EXERCITII CU GANTELE DE 0,5-1 Kg PENTRU FEMEI (TINERE-ADULTE)

Încălzire generală (10 minute) pentru musculatură.
Exercițiul 1. Din poziția stînd, cu picioarele depărtate la nivelul umerilor cu brațele pe lângă corp, se execută flexia alternativă a brațelor. Exercițiul dezvoltă mușchii bicepsii. Se execută 14—32 de repetări, în 2 reprize.
Exercițiul 2. Din poziția stînd, brațele ridicate și cu coatele indoite în așa fel încît gantele să atingă ceafa, se execută extensia (îndreptarea) brațelor, pînă se atinge podeaua în poziția cu brațele întinse sus deasupra capului. Exercițiul dezvoltă mușchii tricepsii. Se execută 8—12 extensii în 2 reprize.
Exercițiul 3. Din poziția culcat înainte (cu fața în jos), cu gantele la ceafa, picioarele fixate, se execută extensia puternică a trunchiului. Exercițiul dezvoltă musculatura spatelui: mușchii șanturilor vertebrale. Se efectuează 8 ridicări în 2 reprize.
Exercițiul 4. Din poziția culcat pe spate, se ridică picioarele pînă se atinge podeaua deasupra capului (cu picioarele, mințile gîsindu-se de-a lungul corpului pe podea). Exercițiul dezvoltă mușchii abdominali. Se execută 8—10 ridicări de picioare în 2 reprize.
Exercițiul 5. Din poziția stînd, cu brațele pe lângă corp, se execută sărituri de pe ambele picioare, pe o ladă sau alt obiect la înălțimea de 70—80 cm. Exercițiul dezvoltă musculatura extensoare a membrilor inferioare, precum și mușchii abdominali. Se execută 8—10 sărituri în 2 reprize.
Exercițiul 6. Mers pe virfurile picioarelor, cu gantele în mîini. Exercițiul dezvoltă mușchii gambai. Se execută circa 10—15 metri de mers în 2 reprize.
Exercițiul 7. Rotări de cap, cu rezistența brațelor. Exercițiul dezvoltă mușchii gîtului și, în special, mușchii sternocleidomastoidieni. Se efectuează 8 rotări spre stînga, 8 rotări spre dreapta, în 2 reprize.
Exercițiul 8. Tracțiuni la bara fixă. Exercițiul dezvoltă mușchii bicepsii și marii dorsali. Se execută 5—6 ridicări în 2 reprize.
 Lecția se termină cu o ușoară alergare (3-5 minute) și cu exerciții de respirație profundă.

Încălzire generală (10 minute) pentru musculatură.
Exercițiul 1. Din poziția stînd, cu brațele depărtate lateral (picioarele la lățimea umerilor) se execută rotări de brațe spre înainte și înapoi. Exercițiul construiește forma umărului. Se execută 6 rotări spre înainte și 6 spre înapoi în 2 reprize.
Exercițiul 2. Din poziția stînd, în poziția de dreapta, cu gantele ținute pe solduri, se execută 4 rotări de bazin spre stînga și 6 spre dreapta în 2 reprize. Exercițiul tonifică mușchii din regiunea abdominală. Exercițiul specific pentru menținerea siluetei.
Exercițiul 3. Din poziția stînd, cu picioarele ușor depărtate, mințile încinse în sus, se execută 6 îndoiri laterale spre stînga și 6 spre dreapta în 2 reprize. Exercițiul ajută la menținerea siluetei.
Exercițiul 4. Din poziția culcat pe spate, se ridică picioarele la un unghi de circa 45

de grade față de sol și se execută 8—10 forfecări în 2 reprize.
Exercițiul 5. Din poziția stînd, cu gantele în mîini, se execută genuflexiuni adînci, continue cu sărituri. Se efectuează 6—8 genuflexiuni în 2 reprize. Exercițiul dezvoltă mușchii picioarelor (în special mușchii extensori).
Exercițiul 6. Din poziția stînd, depărtate, cu gantele ținute pe solduri, se execută genuflexiuni laterale. Se efectuează cîte 3 genuflexiuni pe fiecare picior în 2 reprize.
Exercițiul 7. Din poziția stînd, se execută 10—12 ridicări pe virfuri în 2 reprize.
Exercițiul 8. Alergare (3—5 minute), sărituri ușoare. Lecția se termină cu ample exerciții de respirație.

NU UITAȚI: pauzale între reprize — 2-3 minute!

(În numărul 7/1969 al revistei — «programul 3».)

PETRE COMAN — comuna Cucuruzu. Meciu de fotbal susținut de către reprezentativa noastră în 1956, în compania echipei Iugoslaviei, a avut loc la 22 aprilie la Belgrad. Rezultatul final a fost favorabil jucătorilor noștri: 1—0 (0—0). Golul victoriei a fost înscris de Căcoveanu în minutul 83. Poartă formației iugoslave a fost apărată, așa cum știți și dumneavoastră, de celebrul Beara-RADU PLUTA — Reșița. Unde joacă acum Ion Ionescu fostul înaintaș al Rapidului? V-o spunem, dar să rămîm între noi: Puiu joacă de peste o jumătate de an la «Allemania Aachen», în Republica Federală a Germaniei. Sînteți... singurul iubitor al fotbalului de la noi care aflați acest lucru. Ionescu s-a născut la 5 aprilie 1938, în București.
ION NEȘOIU — Craiova.

Cîți ani va avea atleta Lia Manoliu în 1972, la Jocurile Olimpice de la München? Vă lășăm să faceți dumneavoastră socoteala. Noi vă dăm data nașterii campioanei noastre olimpice: 25 aprilie 1932. Lia este de profesie inginer electrotehnic.
DAN CONSTANTINESCU — Iași. Ne întrebați cînd s-a petrecut tragicul accident de avion în care au murit mai mulți jucători ai echipei engleze Manchester United. La 6 februarie s-au împlinit 11 ani de la groaznică catastrofa. Manchester United se întorcea de la Belgrad, unde jucase cu Steaua Roșie în sferturile de finală ale «C.C.E». În drum spre Anglia, avionul fotbalistilor englezi a făcut o escală scurtă la München. La decolare, avionul, acoperit pe aripi de un strat gros de gheață, nu a putut lua înălțime și s-a prăbușit. Din cei 17 jucători au murit 8.
AUREL ARMAȘU — Timișoara. Rapid București este clubul a cărei echipă de judo a cucerit titlul național în primul campionat de judo desfășurat în țara noastră. Fotografia echipei campioane am publicat-o chiar în numărul trecut, la «Fotocronica Sporta».
FĂNEL ANGHEL — București. Ne întrebați care a fost golgheterul campionatu-

lui mondial de fotbal din 1962, cînd, în finală, Brazilia a învins Cehoslovacia cu 3—1 (1—1). Iată jucătorii care au marcat cele mai multe goluri, adică: 4: Garrincha, Vava (Brazilia), Albert (Ungaria), Ivanov (U.R.S.S.) Ierkovici (Iugoslavia) și Leonel Sanchez (Chile).
ANDREI UȘARU — Hunedoara. Iată care a fost clasamentul final al seriei I din categoria B a campionatului de fotbal ediția 1958/59, de care vă interesați: 1) Minerul Lupeni, 2) C.F.R. Timișoara, 3) C.S.A. Sibiu, 4) Corvinul Hunedoara, 5) C.S.M. Reșița, 6) C.F.R. Arad, 7) C.S.Tg. Mureș, 8) Tractorul Brașov, 9) C.S.M. Baia Mare, 10) Gaz Metan Mediaș, 11) I.S. Cimpia Turzii, 12) A.M.E.F.A. Arad, 13) Știința Craiova, 14) C.S. Oradea.
ION MARINESCU — Cluj. Mulțumim pentru frumoasele cuvinte adresate redactorilor și fotoreporterilor revistei noastre. În măsura posibilităților vom ține seama de dorințele dumneavoastră, dar numai de acelea care sînt de interes general. Mai scrieți-ne.
DUMITRU CARP — Piatra Neamț. Fotbalistul George Șoangher, de la Progresul București, s-a născut la 18 iunie 1942. Cealaltă dată menționată de dumneavoastră este greșită.

intimități

Nu e ușor să dai sfaturi, mai ales atunci cînd acestea privesc cantitatea de sensibilitate prezentă în fiecare dintre noi. Iar în momentul în care sînt solicitate, acestea, ori nu te pot respecta, fiind departe de frîmintările intime ale individului, ori, în cele mai multe cazuri sînt depășite de împrejurările neprevăzute, oferite la fiecare pas de viață. Așa că «rețete» după care să rezolvăm neîmplinirile inevitabile tineretii trebuie în mod permanent, să le căutăm singuri, deoarece fiecare dintre noi este cel mai bun cunosător al universului său spiritual.
 Sînt cazuri în care delicatetea are nevoie de ajutorul celor din jur. Atunci un sfat sau o îndrumare nu pot fi decît binevenite, chiar dacă nu întotdeauna duc la găsirea căii de ieșire din impas. O scrisoare sosită la redacție din comuna Dragoș-Vodă — Ialomița ne destăinuie «nefericirea» corespondentei noastre A.S. La vîrsta pe care poezi o numesc «a primăverii», tinăra A.S. este cupinsă de o neliniște suferență îngrijorătoare. «Aș fi putut deveni o bună sportivă — se scrie ea — dacă să-năstătea nu m-ar fi împiedicat să practic sporturile preferate — handbal, baschet, volei».
 Am citit cu interes scrisoarea dumată, stîmnată tovarășă A.S., în care ai rezumat neliniștea ce te frîmintă. Am căutat să te înțelegem, însă nu am putut fi instrumentul de acord cu pesimismul sau cu neîncrederea în posibilitățile și calitățile pe care le ai și care te îndepărtează, fără să-ți dai seama, de oameni. Poate, într-adevăr, trebuie să înfrunți unele greutăți, însă la vîrsta pe care o ai, acestea nu sînt de netrecut. Viața în colectivitate, eliminarea completă a izolațiilor ar fi poate o leșire din starea deprimantă în care te afli. Sfatul nostru ar fi să te pregătești temeinic pentru a da examen la una din facultățile care te-ar interesa (eventual la cursurile fără frecvență). În felul acesta ai avea o preocupare majoră și un bun prilej de a cunoaște noi oameni, de a trăi într-o colectivitate care să-ți schimbe radical viața. Practicînd sportul în măsura posibilităților locale vei reuși fără îndoială să recâștigi încrederea în tine, să obții satisfacții neînăunțate. Îți recomandăm de asemenea să urmărești și exercițiile «Trup frumos și sănătos» din fiecare număr al revistei noastre.

SPORT

LEI 2,50

PETROLUL

În picioare: GRUBER, BĂDIN, SFETCU, N. IONESCU, DINCUȚĂ, MOCANU. Jos: GROZEA, PAVLOVICI, ALEXIU, OPRIȘAN, MOLDOVEANU

Foto: P. ROMȘAN